

Αγρίπ

ΕΤΗΣ Β. 1887. ΤΕΥΧΟΣ 35 | ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΦΡ. 20 | ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΠΡΟΠΑΛΗΦΟΤΕΑ

ΑΡΧΑΙΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ
Η Θ Η
ὕπο Ρ. ΚΑΧΗΛ.

Γνωστόν τυγχάνει ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι εἶχον τρία εἴδη γραφῆς, ἧτοι τὴν ἱερογλυφικὴν, τὴν ἱερατικὴν καὶ τὴν δημοτικὴν. Ἐκ τῶν γραφῶν δὲ τούτων ἡ ἀρχαιότερα ἐστὶν ἡ ἱερογλυφικὴ, ἧς κυρίως ἐποιοῦντο χρῆσιν ἐν ταῖς ἐπὶ τῶν μνημείων ἐγχαρττομέναις ἐπιγραφαῖς· ἡ ἱερατικὴ, ἀπόρροια οὕσα τῆς προηγουμένης, ἦν γραφὴ ἐπίτροχος, ἧς ἐχρῶντο πρὸς σημείωσιν χαρακτῆρων ἐπὶ τοῦ παπύρου· καὶ τέλος ἡ δημοτικὴ, ἧτις ἦν ἐπιτομὴ τῆς ἱερατικῆς.

Εἰδῶς τινὸς δημῶδους ταχυγραφίας ἐγένετο χρῆσις ἀπὸ τοῦ Ζ'. αἰῶνος ἐπὶ τῆς 26ης δυναστείας (κατὰ τὸ 700 Π. Χ.) πρὸς σύνταξιν συμβολαίων καὶ ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς συναλλαγαῖς. Ἡ γραφὴ αὕτη, ἧς ἕκαστον σημεῖον ἐπεδέχετο πλείστας ἐννοίας, ἦν σχεδὸν δυσανήγνωστος. Οἱ σοφοὶ τοῦ ἡμετέρου αἰῶνος δὲν κατώρθωσαν νὰ εὕρωσι τὴν ἀληθῆ μέθοδον πορείας πρὸς ἐρμηνείαν αὐτῆς καὶ ἀνακάλυψιν τῶν ἐν ταύτῃ περιεχομένων θησαυρῶν, εἰμὴ ἀπὸ

τινῶν μόνων ἐνιαυτῶν. Διὰ ταύτης ἐγένετο γνωστή ἡποία τις ὑπῆρξε κατὰ τὸ διάστημα 300 ἐτῶν, δηλαδὴ ἀπὸ τῆς περσικῆς κυριαρχίης ἐπὶ Δαρείου τοῦ Α'· μέχρι τῆς ἐποχῆς τῆς ἐπὶ Αὐγούστου ρωμαϊκῆς κατακτήσεως, ἡ ἠθικὴ καὶ ὕλικὴ τῆς Αἰγυπτιακῆς κοινωνίας κατάστασις, τούτεστιν ἡ φιλολογία αὐτῆς, τὰ ἀστικά δίκαια, αἱ ἀμοιβαῖαι σχέσεις, ἡ οἰκονομικὴ καὶ ἐμπορικὴ κίνησις, καὶ τὸ περὶ νομισμάτων, μέτρων καὶ σταθμῶν σύστημα.

Τὴν ἱστορίαν τῶν πολυτίμων τούτων ἀνακαλύψεων οὕταν λίαν διεξοδικὴν, ἀποφεύγομεν ν' ἀναπαραγάγωμεν αὐτὴν ἐνταῦθα. Ἄλλως τε δὲ ἱκανὸς ἀριθμὸς ἀρχαιολόγων καὶ ἱστορικῶν, ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων, διεπραγματεύθησαν τὰ ζητήματα ταῦτα μετὰ πλείονος ἀρμοδιότητος καὶ ἱκανότητος, πρὸ ὅσον ἡμεῖς αὐτοὶ ἠθέλομεν ποτε δυνηθῆ νὰ πράξωμεν τὸ τοιοῦτο. Ἐν τούτοις ὑπάρχει σημεῖον οὐσιῶδες, παρουσιάζον χαρακτῆρα ἰδιαίοντα καὶ τοσοῦτη παράδοξον, ὥστε φρονοῦμεν ἐνδισφῆρον νὰ παράσχωμεν σύντομόν τινα αὐτοῦ ἔποψιν· τοῦτο δ' ἐστὶν ὁ συζυγικὸς βίος κατὰ τὴν τοσοῦτη περὶ φημένην ἐκείνην χρονικὴν περίοδον.

Αἱ αἰγυπτιαὶ γυναῖκες εἶχον προσκτήσει κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην πλείονα ἀρχὴν, κατ' ὅσῃν δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν. Ἀπίλαυον οὐ μόνον τῶν ἰδίῳν ἑαυτῶν προσωπικῶν δικαιωμάτων, ἀλλ' ἐπίσης ἀφῆρσα, τοὺς σύζυγους εἰ μὴ πάντα, τοὐλάχιστον τὸ μείζον μέρος τῶν προνομίων, ἅτινα ἀνήκον αὐτοῖς δικαιοματικῶς ὑπὸ τῆς φύσεως, ὥστε περιῆλθεν αὐταῖς ἡ μονονομικὴ ἀπεριόριστος ἰσχύς τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς οἰκογενείας. Δύναται τις περὶ τούτου νὰ κρίνῃ ἐκ τῶν γαμηλίων αὐτῶν συμβολαίων, ὧν συνοπτικῶς μέλλομεν νὰ ἐκθέσωμεν τοὺς κυριωδέστερους ὅρους. α.) Ὁ ἀνὴρ συγκατατίθετο νὰ λάβῃ τὴν γυναῖκα εἰς σύζυγον καὶ προσέφερεν αὐτῇ ὡς γαμήλιον προῖκα ποσὸν ἐκ προκαταβολῆς ὠρισμένον. β.) Ὑπεχρεοῦτο νὰ ἐκρίνῃ αὐτῇ ἐτησίως καὶ προκαταβολικῶς ποσὸν προωρισμένον διὰ τὰ ἐνδύματα αὐτῆς, ὀριζομένου ἰδιαζόντως τοῦ τοῦ πρώτου ἔτους. γ.) Τὸ πρεσβύτερον τῶν τέκνων ἐκέκτητο δικαίωμα κληρονομίας ἐφ' ἀπάντων τῶν ἀγαθῶν τοῦ πατρὸς, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο κατὰ φυσικὸν λόγον νὰ ἐξασκήσῃ αὐτὸ ἢ μετὰ τὴν τελευταίαν τοῦ τελευταίου τούτου. δ.) Κατάλογος συνετάσσετο πάντων τῶν ἐπίπλων καὶ κοσμημάτων, ἅτινα ἡ γυνὴ συνεχόμεζεν ἐκ τοῦ πατρικοῦ οἴκου, ὁ δὲ σύζυγος παρεχώρει αὐτῇ ὡς ἐγγύην τῶν ὑποχρεώσεων του πᾶν ὅ,τι κατεῖχε. ε.) ἀνεγνώριζεν ὅτι ὀφείλει νὰ χορηγήσῃ αὐτῇ ἀποζημίωσιν, ἐν ἣ ἂν περιπτώσει ἤθελε συνομολογήσει καὶ δεύτερον γάμον.

Σημειωτέον ὅμως ὅτι ὁ Αἰγύπτιος ἐκέκτητο τὸ δικαίωμα ν' ἀποπέμψῃ τὴν σύζυγόν του κατὰ τὸ τέλος τοῦ πρώτου ἀπὸ τοῦ γάμου ἔτους, ἐὰν μεταξὺ τῶν δύο συμβίων ὑπῆρχεν ἀσυμφωνία διαθέσεων· ἐν τοιαύτῃ δὲ τινι περιπτώσει ὤφειλε νὰ ἐκτίσῃ αὐτῇ τὴν ὑπεσχημένην προῖκα. Μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς διορίας ταύτης δὲν ἦν πλέον δυνατὴ αὐτῇ ἡ χρῆσις τοῦ δικαιώματος τούτου, καὶ ὁ σύζυγος παρεχώρει τῇ γυναικὶ αὐτοῦ πᾶν ὅ,τι ἐκέκτητο, καὶ καθίστατο ὁ δούλος αὐτῆς, συνωδὰ τοῖς ὅροις τοῦ γαμηλίου συμβολαίου· δὲν ὤφειλε ν' ἀντιτείνῃ αὐτῇ καὶ δὲν ἐκέκτητο τὸ δικαίωμα τῆς διαθέσεως οὐδενὸς

ἀντικειμένου, ἄνευ τῆς ἐπὶ τούτῳ προηγουμένης συγκαταθέσεως αὐτῆς· δὲν ἠδύνατο νὰ πωλήσῃ οὐδὲν ἀγαθὸν ἀνήκον τῇ συζυγικῇ κοινότητι, χωρὶς ἡ τοιαύτη πώλησις νὰ γένηται ἀποδεκτὴ ἐν ὀνόματι τοῦ πρεσβυτέρου υἱοῦ. Ὁ σύζυγος ἐπέβαλλε τῇ ἑαυτοῦ συμβίῳ ἕνα μόνον ὄρον, τοῦ νὰ ταριχεύσῃ δηλαδὴ αὐτὸν μετὰ θάνατον, ἀναλαμβάνουσα τὰς πρὸς τὴν ταφὴν καὶ τὴν κηδείαν αὐτοῦ συνήθειαι δαπάναις.

Τοιαύτην τινὰ εἶχεν ἐπ' αὐτοῦ ὑπεροχὴν, ὥστε τὰ πάντα αὐτῇ ἀνήκον, μηδ' αὐτοῦ τοῦ συζύγου καὶ τῶν τέκνων ἐξαιρουμένων· οὕτω λοιπὸν ἐλέγετο: ὁ σύζυγος ἢ τὸ τέκνον τῆς δεῖνος γυναικὸς, ἐνῷ προκειμένου περὶ αὐτῆς ταύτης, ὑπεδείκνυτο ὑπὸ τὸ κύριον αὐτῆς ὄνομα. Διετίθει πάντα τ' ἀγαθὰ τοῦ ἑαυτῆς συζύγου, ὅπουταν δ' ἐδίδου αὐτῷ δικταγὴν τινὰ, ὤφειλεν οὗτος νὰ τὴν ἐκτελέσῃ παραχρῆμα, ἔστω καὶ ἂν αὐτὴ ἦν ἐπιζήμιος εἰς τὰ ἴδια αὐτοῦ συμφέροντα.

Αὕτη ἐδάμειζεν ἐντόκως· μετήρχετο τὸ ἐμπόριον συνάπτουσα πάσας τὰς εἰς αὐτὸ ἀναγομένας πράξεις, ἀπαρallάκτως ὅπως ὁ ἀνὴρ πράττει ἐν γενεῇ· ὁ δὲ σύζυγος ἐνησχολεῖτο εἰς τὰ ἐργόχειρα τοῦ κεντήματος καὶ τῆς ραπτικῆς, ὡς τὰς γυναῖκας.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, αἱ αἰγυπτιαὶ γυναῖκες ἐξήσκησαν πρὸ τῆς ἑλληνικῆς κυριαρχίας καὶ κατ' αὐτὴν τοιαύτην τινὰ ἀπόλυτον ἐπιρροὴν, ὅταν οὐδαμῶς ἔσχον προηγουμένως, καὶ ἦν πάποτε πλέον ἀνέκτησαν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καθότι ἡ ἐπιρροὴ αὕτη ἀντίκειται εἰς τὸ φυσικὸν δίκαιον. Κοινωνία μὴ βασιζομένη ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ τῶν δικαιωμάτων, καὶ ἥς τὸ ἰσχυρὸν στοιχεῖον ἀφίεται νὰ ἀρχῆται μέχρι τοσοῦτου ὑπὸ τοῦ ἐτέρου φύλου, εἶναι ποτε δυνατὸν νὰ διαρκῆσῃ ἐπ' ἄπειρον ἐν τοιαύτῃ κατὰστάσει, χωρὶς νὰ συνεπαγάγῃ ἄγαν ὀλεθρίους συνεπειάς· Ἐν χώρᾳ τινί, ὅμοια ταύτης θέσεως πραγμάτων δὲν εἶναι ὁ πρόδρομος τῆς κοινωνικῆς ἀνατροπῆς, ὡς οἱ ὑποχθόνιοι βρόμοι προηγούνται τῶν γητίνων καταστροφῶν;

Οἱ αἰγύπτιοι ἐπὶ τέλους κατενόησαν τὸ τοιοῦτον. Ἐνεπνεύσθησαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑπὸ τῶν ἡθῶν τῶν Ἑλλήνων, τῶν ἑαυτῶν κυρίων,

ὥστε ἡ παράδοξος αὕτη ἀνωμαλία τέλεον ἐξέλιπεν ὑπὸ τῶν ζυγῶν τῶν ρωμαίων.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

Γ. Μ. Κ.

LEONIE ROUX.

Ο ΑΠΟΚΕΦΑΛΙΣΤΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φυλλάδιον.)

Ἡ μαρκησία ἐκίθησεν. Εἶτα δὲ θεωροῦσα αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, μετὰ βλέμματος σταθεροῦ, ὅπερ ἐτάραξε τὸν Ἀκμέτ, αὕτη τῷ εἶπε:

— Κύριε, ὁμιλεῖτε τὴν γαλλικὴν· φαίνεσθε γνωρίζοντες τὰ ἔθιμα τοῦ ἔθνους μου· εἶσθε ἴσως λειποτάκτης τις ἢ ἐξομότης, ἀλλ' ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει.

— Κυρία...

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπεν αὕτη, σὰς τὸ ἐπιναλαμβάνω, ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει, ἐὰν ἦσθε τοιοῦτος ἢ οὐ.

— Ἐν τούτοις...

— Κύριε, εἶσθε εἰς ἄθλιος. Ἡ ἐθνικότης δὲν μεταβάλλει τὸ πρᾶγμα.

Ὁ Ἀκμέτ συνέστειλε τὰ χεῖλη.

Ἡ μαρκησία ἐπανελάθε:

— Μὲ ἤρπάσατε· ἡ πλεονεξία σὰς ὤθησε...

Ὁ Ἀκμέτ ἐποίησε κίνημα διαμαρτυρήσεως· αὕτη δὲν ἐπρόσεξε καὶ ἐξηκολούθησε μετὰ φωνῆς σταθερᾶς:

— Ἐὰν διὰ νὰ λάβητε λύτρα μὲ ὠδηγήτε εἰς Νεϊμούρ, μάθετε ὅτι εἶμαι ἡ μαρκησία δὲ Νουμέξ καὶ ὅτι δὲν ψευδομαι ὑποσχημένη ὑμῖν ποσότητα χρημάτων, ἢν ἀνυπερθέτως θὰ λάβητε.

— Καὶ εἴκοσιν ἑκατομύρια ἐὰν μετρηθῶσιν καί, δὲν θὰ μὲ δελεάσωσιν, εἶπεν ὁ Ἀκμέτ, ἐὰν ἴσως λάβω αὐτὰ, πρέπη ν' ἀπολέσω ὑμᾶς.

— Δι' ἕνα κακοῦργον, ἰδοὺ μία φράσις ὡς αἰτία. Δοιοπὸν μὲ ἀπαγάγετε χάριν ἐκδικήσεως, ἀδικήθητε λοιπὸν ὅσον τάχιον, διότι ἡ θέσις

μου μοι εἶνε μισητή. Ὁ κόμησ δὲ Δαβερὺ σὰς εἶναι ἴσως μισητός, καὶ θέλετε νὰ πλήξετε αὐτὸν ἐν τῷ προσώπῳ μου. Τότε λοιπὸν κτυπάτε ταχέως!

— Ἐὰν τις ἐτόλμα νὰ σὰς ἐγγίσῃ διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ δακτύλου του, θὰ τὸν ἐφόνευσον. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἀποκεφαλιστὴν, ἔχω λογαριασμόν τινα νὰ ἐξομαλύνω μετ' αὐτοῦ, ἀλλὰ τοῦτο θὰ γένη μετ' αὐτοῦ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον καὶ θὰ ἐθεώρουν ἑμαυτὸν ὡς δειλὸν ἐὰν ἐξεδικούμην κατὰ μιᾶς γυναικός.

— Τότε ὑποθέτω ὅτι θέλετε νὰ μὲ κρατήτε ὡς ὄμηρον, δὲν ἔχει οὕτω, κύριε;

— Ὅχι, κυρία, οὐδαμῶς. Καὶ ἂν τὰ πάντα ἀπολέσω, σεῖς δὲ μόνη μοι μέινετε, θὰ λογισθῶ ὁ πλουσιώτερος τῶν ἀνθρώπων.

— Καλῶς, λοιπὸν μὲ ἀγαπάτε;

— Μάλιστα, κυρία.

Ἡ μαρκησία ἠγέρθη ἀποτόμως.

Μ' ὀφθαλμοὺς δὲ ἐξαστράπτοντας, καὶ μὲ χεῖλη ἀσπαίροντα, ἤρπασεν αὕτη τὴν χεῖρα τοῦ Ἀκμέτ, καί,

— Ἀκουσὸν με καλῶς, τῷ εἶπε βλέπουσα αὐτὸν ἀσκαρῶαμυκτεῖ, ἀκουσον· εἰς τὴν ἐλαχίστην ἀπόπειραν, εἰς τὴν ἐλαχίστην βίαν, φωνεύομαι· μὴ λησμονήσῃς τοῦτο. Ἀποπειράθητι καὶ θὰ ἴδῃς.

Ἀρεῖσα δὲ τὴν χεῖρα καὶ ἀπομακρύνουσα αὐτὸν διὰ κινήματος ἀποτόμου, ἤνοιξε τὸν στήθος, καὶ εἶπεν αὐτῷ:

— Ἴδου ἐγώ! Εἶσαι κύριος ἐμοῦ· λοιπὸν! κακοῦργε, τόλμησον, τόλμησον καὶ θὰ ἴδῃς!

Αὕτη ἐκεραυνοβόλει αὐτὸν διὰ τῆς ἀγρίας ἐνεργητικότητος, ἢν ἀνέπτυσσε πρὸ αὐτοῦ.

Ὁ Ἀκμέτ οὐδὲν τοιοῦτον προσεδόκα.

Ἡ ἀπίστευτος αὕτη συμπεριφορὰ, ἡ ἀλλόκοτος πρόκλησις, ἡ ἐξαιρετικὴ μεγαλειότης, ἣτις ἐξήστραπτεν ἐν τῷ μετώπῳ τῆς μαρκησίας, τὸ ἐπιβάλλον αὐτῆς, κατέβαλλον αὐτὸν.

Ἡρυσθίασεν, ὠχρίασε καὶ ἀπεσῶρθη.

— Δοιοπὸν! αὐθέντα; ἠρώτησεν ὁ Τσαούσης.

— Αὕτη δὲν εἶναι δορκὰς, φίλε, ἀπάντησεν ὁ Ἀκμέτ· ἠπατήθησ' ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι

πάνθηρ. Ἄλλὰ, εἴτε διακινδυνεύω ν' ἀπολέσω αὐτήν, εἴτε μὴ, τὴν θέλω... καὶ θὰ τὴν ἔχω!...

XLI

Τὸ Κοσόρ.

Ὁ βασιλεὺς τῆς ἐρήμου διέταξε τὴν ἐξοκ-
λοῦθησιν τῆς πορείας· ἔσπευδε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν
Σαχάραν.

Ἐφαίνεται ἔμφροντις.

Ὁ χαρακτήρ τῆς μαρκησίας ἐφαίνεται αὐτῷ
ὅτι ἦν ἐξ ἐκείνων, οἵτινες δὲν κάμπτονται καὶ
δὲν καταβάλλονται· ἐφοβεῖτο ὅτι οὐδέποτε θὰ
ἐπετύγχανεν.

Ἄλλ' ἤλπιζεν ἐπὶ τὴν ἰσχὺν καὶ τὸ γόητρον
αὐτοῦ, τὸν βίον ὅστις ἀνέμενε αὐτὸν καὶ ἐπὶ
τὸ ἐξαισίον θέαμα, ὅπερ ἤθελεν οὗτος προσφέρει
εἰς τὸν ὀφθαλμὸν εὐρωπαϊκῶς...

Ὁ Ἄλῃς εἶδεν αὐτὸν μειδιῶντα, καὶ τῷ εἶπε:

— Ἀκτίς ἡλίου λάμπει ἐπὶ τοῦ προσώπου
σου καὶ ἐξηφάνισε τὰ νέφη αὐτοῦ, ἵνα ὀμιλήσω
κατὰ τὸν ποιητὴν Βοῦ Μεδίμ, τὸν σοφὸν σου.
Θὰ εὖρες ἀναμριβόλως τὸ μέσον νὰ νικήσῃς τὴν
ἀντίστασιν τῆς μαρκησίας δὲ Νουμέζ.

— Φίλιπτε μοι Ἄλῃ, ἀπήντησεν ὁ ἄγεμὸν,
ἐλπίζω, τῷ ὄντι, νὰ ἀγαπηθῶ παρ' αὐτῆς.

— Ἡ γυνὴ αὕτη δὲν γνωρίζει τὴν Ἄλ-
γερίαν.

— Εἶναι ἀληθές.

— Θεωρεῖ τοὺς ἄραβας πάντας ὡς ἀθλοῦς
φθειριῶντας.

— Εἶναι πρόληψις τῶν γάλλων.

— Πιστεύει ὅτι εἶμαι ἐξομότης τις· νομίζει
ὅτι θὰ κακομεταχειρισθῶ αὐτήν ἐν δουλείᾳ, εἰς
κρύπτην τινα, ἐν βίῳ φρικώδεϊ εἰς τὰ βᾶθη τῆς
Σαχάρας.

— Πιθανὸν εἶναι νὰ ἔχῃ τοιαύτας ἰδέας·
ἀλλὰ σὺ θὰ ἐξαγάγῃς αὐτήν τῆς ἀπάτης!

— Ποῶς.

— Καὶ διατί;

— Ὅπως πλῆξω αἰφνηδῶς τὴν φαντασίαν τῆς.
Θέλω νὰ τὴν ἐκπλήξω, νὰ τὴν καταγοητεύσω,
νὰ τὴν συγχύσω ἐξ ἀπροόπτου. Ὅσῳ γυνὴ τις

σὲ θεωρεῖ ἄθλιον, ποταπὸν, μικρὸν, ἐπὶ τοσοῦ-
τον εἶναι διατεθειμένη νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκά-
λας σου, ὅταν ἀποκαλυφθῇ μέγας καὶ εὐγενῆς
εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Σὺ λοιπὸν θὰ καλέσῃς
πάντα τὰ χωρία καὶ τὰς φυλάς, θὰ συναθροίσῃς
τριακόνα ἢ τεσσαράκοντα χιλιάδας ἵππέων ἐν
τῇ πεδιάδι ἔναντι τῆς ἡμετέρας πρωτεύουσας,
καὶ θὰ διοργανίσῃς θριαμβευτικὴν εἴσοδον.

— Εὖγε, σίδνα, ἡ ἰδέα εἶναι ἐξαιρετος.

— Ἡ κασθὰ (ἀνάκτορον καὶ φρούριον) νὰ
ἦναι ἐτοίμη πρὸς ὑποδοχὴν αὐτῆς· ν' ἀναπτυ-
χθῇ δὲ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς βασιλικῆ πολυ-
τέλεια. Αὕτη νομίζει ὅτι θὰ εὖρη καλύβην τι-
νὰ, ἀλλὰ θὰ ἴδῃ ἀνάκτορον. Αὕτη φαντάζεται
τὰς γυναϊκάς μας ὡς κυλιομένας ἐν τῷ βορβόρῳ,
τοὺς πολεμιστάς μας ὡς ρακενδύτας, ἀλλ' ὁ
χρυσὸς θὰ ἐξαστράψῃ εἰς τὸν ἥλιον. Ὑπαγε!

Ὁ Κόδζας ἀπήλθε.

Τὸ ταξιδίον διήρκεσε τέσσαρας ἡμέρας.

Ὁ Ἀκμέτ δὲν ὠμίλησε τῇ μαρκησίᾳ.

Ἡ γρύπναι ἐπ' αὐτῆς, ἀνεκούφιζε κατὰ τὸ δυ-
νατὸν τὰς κακουχίας, τὴν κόπωσιν, τὴν ἀνίαν
αὐτῆς, ἀλλ' ἀπέσχε νὰ εἶπῃ αὐτῇ λέξιν.

Ἡ ἀλλόκοτος αὕτη συμπεριφορὰ διηγήρειν
εἰς τὴν καρδίαν τῆς νεαρᾶς γυναϊκῆς ἀόριστον
ἀνησυχίαν, ἅμα δὲ καὶ μεγάλην περιεργίαν.
Ἡρώτα ἐαυτὴν ποῖά τινα ἦσαν τὰ αἴτια, ἅτινα
ἠδύναντο νὰ ἐμπνεύσωσιν εἰς τὸν ἀπαγωγέα
αὐτῆς τὴν ἐπιφυλακτικὴν ταύτην διαγωγὴν.
Ἐφοβεῖτο, ἤλπιζε ταύτοχρόνως.

Ἄλλ' ἀπέφυγε νὰ ἐρωτήσῃ.

Νὰ κλαύσῃ, ἐνόμιζεν ἀνάξιον αὐτῆς.

Νὰ ἱκετεύσῃ, δι' ὄλον τὸν κόσμον δὲν ἀπε-
φάσιζεν.

Ἄνεμνε.

Τὴν πρωτὴν τῆς πέμπτης ἡμέρας δύο ὥρας
πρὸ τοῦ λυκαυγῶς, ἀφυπνίσθη αὕτη ὑπὸ τινος
Τουαρέγγ' ἢ συνοδείᾳ ἤρξατο προχωροῦσα τα-
χέως.

Ἡ μαρκησία ἐνόμισεν ὅτι ὁ Ραοὺλ κατεδίωκε
τὸν βασιλέα τῆς ἐρήμου.

Ἄλλ' ὅτε ὁ ἥλιος, λάμπας αἰφνης ἐπὶ τοῦ
ὀρίζοντος, ἐφώτισε τὴν Σαχάραν, αὕτη ἐνόησεν

ὅτι ἠπατάτο· ὄπισθεν αὐτῆς οὐδὲν, πρὸ αὐτῆς
μία ὄσας.

Ἡ πρασινίζουσα αὕτη νῆσος, ἐν μέσῳ τῶν
ἄμμων, ἐφαίνετο μακρόθεν ὡς χώρα τις ἐν μι-
κρογραφίᾳ, ὡς σημεῖον τι ἀκατάληπτον ἐν τῷ
ἀπείρῳ τοῦ ὠκεανοῦ τῶν ἄμμων.

Αἱ μαχάραι, τὸν τράχηλον προβάλλουσαι,
ἀνέπνεον μετ' ἡδονῆς τὰ ἀρώματα, ἅτινα ἔφε-
ρον ἡ αὔρα τοῦ Κοσόρ (πόλις).

Ἡ ὄσας βαθμηδὸν ἐφαίνετο μεγεθυνομένη.

Οἱ φοίνικες ὑψοῦντο σχηματίζοντες δάση,
εἰς τοὺς ὀπούρους αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἐδάνειζον
μεγαλοπρεπῆ χρωματισμὸν· θὰ ἔλεγε τις ὅτι
τὸ δάσος τοῦτο ἦτο ἐκ πυρὸς, τοσοῦτον ἔλαμπεν
εἰς τὰ ὄμματα.

Διὰ μέσου τῶν δένδρων, τὸ κοσόρ παρίστατο
μετὰ τῶν καλλιτεχνικῶν αὐτοῦ τειχῶν, τῶν
κομφῶν καὶ λευκῶν οἰκιῶν του· τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ
τέμενος καὶ ἡ μεγαλοπρεπὴς κασθὰ ὑπερεῖχον
πάντων.

Ἀπέναντι τῆς ποιητικῆς ταύτης εἰκόνας ἐ-
φαίνετο ὡς ἀντίθεσις ἡ σιωπηρὰ, ἀγρία καὶ
μυστηριώδης ἔρημος, ἐκτεινομένη πέριξ τῆς
πλήρους θελγῆτρων ἀνθρωπίνης ταύτης κα-
τοικίας.

Ἡ μαρκησία ἐξεπλήσσετο ἐκ τῆς ἀναπτυσ-
σομένης ἐνώπιον αὐτῆς τοποθεσίας.

Ὁ Ἀκμέτ ἐξήταξε καὶ τὰ ἐλάχιστα κινή-
ματα τοῦ προσώπου της, ἤλπισε...

Εἰσῆλθον εἰς τοὺς κήπους.

Οἱ ρύακες ρέοντες ὑπὸ τὴν παχειὰν χλόην,
ἐψιθύριζον ἡδονικῶς, σχηματίζοντες ὄχθας ἰδι-
οτρόπους, ὅπου ἡ βλάστησις ἠῦξεν ἐκ τοῦ κε-
χρυσωμένου ὑπὸ τῶν ἄμμων βίθους.

Οἱ φοίνικες ἠγείροντο πρὸς τὸν οὐρανὸν,
σχηματίζοντες ὠραίας ομάδας, οἱ ἄρρενες δε-
σπόζοντες τῶν θηλέων διὰ τῶν ὑπερφάνων
αὐτῶν κορυφῶν ἔκλιον πρὸς αὐτὰς ἐλκομένως
πρὸς ἐκείνους· ἀπίστευτος καὶ συγκινητικὴ ἐ-
νέργεια τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἔρωτος παρὰ τοῖς φυ-
τοῖς· ἐνέργεια ἦν πρέπει τις νὰ ἴδῃ ὅπως κα-
τανοήσῃ καὶ θαυμάσῃ!

Αἱ σκαῖ ἐξετείνοντο εὐρεῖαι καὶ ἰσχυραὶ,
ἐκρευγόμεναι τὴν σάκχαριν ἐκ τῶν πόρων αὐτῶν.

Οἱ κόμαροι, αἱ πορτοκαλλεῖαι, αἱ λειμονεῖαι,
συζευγνύοντες τοὺς κεχρυσωμένους καρπούς των,
καὶ περικλείοντες τοὺς κλάδους των, συνέχεον
τὰ φυλλώματά των· οἱ κῆποι διεδέχοντο τοὺς
κήπους, ἡνωμένους καὶ κεχωρισμένους συνάμα
ὑπὸ ἀδιαπεράστων αἱμασιῶν, σχηματιζομένων
ἀπὸ γιγντώδεις κάκτους, ἀλώεις μετὰ βελῶν
ὀξέων κτλ.

Τὸ κοσόρ ἐφαίνετο ὑπνώττον ἔτι· ἀλλὰ τὰ
πτῆνὰ ἔβαλλον καὶ τὰ ἄλση ἐπληροῦντο ἐκ τῶν
καθηδονόντων τὴν ἀκοὴν ἀσμάτων αὐτῶν, τῆς
μουσικῆς ταύτης τοῦ ἔρωτος, ἣτις ὀμιλεῖ εἰς
τὴν καρδίαν.

Ἡ μαρκησία ἐπτενάξεν ἐκθύμως· ἡ ἰδέα τῆς
ἀπομονώσεώς της ἐπανῆλθεν αὐτῇ. Διελθούσα
ἀτραπὸν τινα παρετήρησε μετὰ τῶν κήπων
καὶ τῆς πόλεως ἄπειρον ἔκτασιν παρεμφερῆ πρὸς
τὰ ἡμέτερα πεδία τοῦ Ἄρεως.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην πληθὺς ἄπειρον,
σιωπῶν, ἴστατο ἐν γραμμῇ γραφικωτάτῃ. Ἐν
τῇ πρώτῃ τάξει χιλιάδες ἵππεῖς διαφόρων φυ-
λῶν ὑπὸ τὰς οἰκέλας σημαίας, ἀπετέλουσαν στρα-
τὸν ἀνατολικὸν ἐν ὄλῃ τῇ λαμπρότητι αὐτοῦ,
περιέχοντα πάσας τὰς στολάς τῆς Ἀλγερίας.
Οἱ Τουαρέγγ μετὰ τὰς μελανὰς καλύπτρας καὶ
τοὺς μανδύας των ἐσχημάτιζον ἴλας ἐπὶ τῶν
δρομάδων των, αἵτινες παρίστων θέαμα ἐξαι-
σίον· παρ' αὐτοῖς ἦσαν οἱ ἄραβες μετὰ τῶν
λευκῶν βαινουζίων των· εἶτα οἱ μοχαβίται καὶ
οἱ ἡμίγυμνοι μαῦροι τοῦ Σουδάν ὀπλισμένοι μετὰ
λόγχας ἢ κίκις.

Τὰ κεχρυσωμένα καλύμματα τῶν κατοίκων
τοῦ κοσόρ ἐξήστραπτον παρὰ τὰ λευκὰ τῶν
Βερβέρων.

Ἄλλὰ πᾶσαι αἱ πολυτελεῖς καὶ κεχρυσωμέ-
ναι αὐταὶ ἐνδυμασίαι, οἱ ζωστῆρες, οἱ πῖλοι,
ἐξεμυθνεῖοντο ἀπέναντι τῆς μυθώδους μεγαλο-
πρεπείας τῶν ὄπλων. Ὁ χρυσὸς αὐτῶν καὶ οἱ
πολύτιμοι λίθοι δι' ὧν ἦσαν πεποικιλμένα, ἐ-
λάμπρυνον τὴν σκηνὴν φωτοβολοῦντες ὑπὸ τὸν
ἥλιον.

Ἦτο μαγευτικωτάτη ἐορτή.

Πέριξ τοῦ στρατοῦ συνωθεῖτο πληθὺς ἀνδρῶν,
γυναικῶν, παιδίων, ἐγγὺς ὑστερούντων κατὰ τὴν

ένδυμασίαν καὶ τὴν λαμπρότητα.

Ὄλος δὲ ὁ κόσμος οὗτος, λαὸς καὶ πολεμισταὶ ἀνέμενον τὸν Ἄκμετ, τὸν βασιλέα τῆς ἐρήμου, ὅστις ὑπὸ τὰς πτυχὰς τοῦ βουρνούζιου του ἔφερε τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Γάλλων.

Ὅτε ἐρᾶν ὁ νέος οὗτος ἀνὴρ, ὅστις ἐξεπρωσώπει τὰς ἐλπίδας πασῶν τῶν φυλῶν τούτων, ἃς εἶχε γαλθανίσει καὶ εἰς τὰς ὁποίας εἶχεν ἐμπνεύσει κατὰ τῶν γάλλων τὴν ὀργὴν αὐτοῦ, ὅτε ὁ φανατικῶς ἀγαπώμενος ἀρχηγὸς οὗτος ἐνεφανίσθη, κραυγὴ μεγάλη καὶ ἐνθουσιώδης ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ μέσου τοῦ πλήθους καὶ ἀνῆλθε μέχρις οὐρανοῦ, σείσους τὸ ἔδαφος.

Ἡ ἔρημος ἐχαίρετα θερμῶς τὸν βασιλέα της.

Κατόπιν αἱ ἴλαι προῦχώρησαν· τὰ πλήθη (100,000) προσῆλθον καὶ περιστοιχίσαν τὸν Ἀκμέτ.

Οἱ Σέχαι, οἱ ἀρχαῖοι ἀρχηγοί, ὠθοῦντο περὶ αὐτὸν, περιεπτύσσοντο αὐτὸν μανιωδῶς, ἤσπάζοντο τὰς ἄκρας τοῦ βουρνούζιου του καὶ ἐπευφήμουν αὐτὸν φρενητιωδῶς.

Ἡ σκηνὴ αὕτη ἀδύνατον νὰ περιγραφῆ.

Ἡ μαρκησία οὐδέποτε ἐπίστευεν ὅτι ἡδύνατο ἄνθρωπος νὰ κατέχη τοιαύτην ἐξουσίαν.

Οἱ μᾶλλον ἐγγὺς ἐρείπτοντο ἐπὶ τοῦ Ἀκμέτ δι' ἀπειρῶν διαδηλώσεων· ὅσοι δὲν ἴδύναντο νὰ πλησιάσωσιν αὐτῷ ἐζήτουν νὰ ἐγγίωσι τοῦλάχιστον τὸν ἵππον του· πάντες κατέτρωγον αὐτὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἐκεῖνοι οἵτινες δὲν ἡδύναντο νὰ ἴδωσιν αὐτὸν ἐστρέφοντο περὶ τοῦ ἐριπίου των ὅπως βυθίσωσι τὰ βλέμματα των ὑπεράνω τῶν ἄλλων πολεμιστῶν.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ Ἀκμέτ παρετήρει τὴν μαρκησίαν λοξῶς· ἐμειδία βλέπων αὐτὴν ὀλίγον ὠχρὰν ἐν τῷ μέσῳ τῶν περιέργων κεφαλῶν, αἵτινες ἔθλιπον αὐτήν.

Ὅτε ὁ ἐνθουσιασμὸς κατηνύσθη ὀλίγον, ὁ νεαρὸς ἡγεμὼν ὠθήσε πρὸς τὰ πρόσω τὴν δρομάδα του καὶ διέσχισε τὸ πλῆθος, ὅπερ ὑπεχώρει εὐλαβῶς πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ, ὅστις ἐτάχθη ὀπισθεν τῆς δρομάδος του.

Ἡ συνοδία διηυθύνθη πρὸς τὸ κσοῦρ, ἐνθα ὁ Ἀκμέτ εἰσῆλθε θριαμβευτικῶς.

Οἱ πολεμισταί, ὀπισθεν αὐτοῦ, ἐπυροβόλουν εἰς σημεῖον χαρᾶς, καὶ ὁ λαὸς ἐζητωκραύγαζεν.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κρότου τῶν πυροβόλων καὶ τῶν ἀνευφημιῶν τούτων ὁ Ἀκμέτ ἀφίκετο εἰς τὴν κασβά.

Ἡ μαρκησία, ἥτις ὑπελάμβανε τοὺς ἀραβὰς ὡς ἀγρίους καὶ ἀθλίους, εἶδε διὰ πρώτην φοράν τὴν πολυτέλειαν τῆς ἀνατολῆς, καὶ ἐξεπλάγη.

Ἡ δὲ ἐκπληξίς της ἐκορυφούτο εἰσερχομένη εἰς τὸ ἀνάκτορον καὶ βλέπουσα τὴν ἄπειρον αὐτοῦ φιλοκαλίαν. Οἱ τάπητες ἐκεῖνοι, οἱ κεχρυσωμένοι τοῖχοι, οἱ φωτεινοὶ θόλοι, αἱ ἐκ μαρμάρου στῆλαι μαυριτινῆς ἀρχιτεκτονικῆς, ἐφάνησαν αὐτῇ ἀνωτέρου ρυθμοῦ· οὐδὲν ὅμοιον προσεδόκα αὕτη νὰ ἴδῃ.

Αὐτὸς ὁ Ἀκμέτ ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὸν ἐτοιμασθέντα αὐτῇ θάλαμον.

Ἐκεῖ δὲ ἀφίχθέντες, τῇ εἶπε:

— Κυρία, ὁ λαός μου μὲ περιμένει· ὀφείλω νὰ ἀφιερῶσω αὐτῷ τὴν ἡμέραν ταύτην· ἐπιτρέψατέ μοι λοιπὸν νὰ σᾶς ἐγκαταλίπω μετὰ λύπης μου μεγάλης. Εἰ καὶ ἡ ἑορτὴ παρέχει ὠραῖον καὶ μεγαλοπρεπὲς θέαμα, ἐν τούτοις δὲν τολμῶ νὰ προσκαλέσω ὑμᾶς εἰς τὴν ἐνώπιόν μου γενησομένην, διότι φοβοῦμαι μὴ ἦσθε κεκμηκυῖα.

Προσεκάλεσε τοὺς ὑπηρέτας· πολλοὶ δὲ μαῦραι προσῆλθον.

— Ἴδου αἱ ὑπηρέτριά σας, κυρία! εἶπεν οὗτος. Ἡ μία ἐξ αὐτῶν, αὕτη, ὀμιλεῖ τὴν γαλλικὴν· θὰ διερμηνεύῃ τὰς διαταγὰς σας εἰς τὰς λοιπάς.

Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἐνεφανίσθη ὁ Ἄλῆς.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Ἀκμέτ.

— Μία ἐπιστολή.

— Δός μοι.

Ἡ Ἄλῆς προσέφερεν εἰς τὸν ἐξάδελφόν του ἐπιστολὴν γεγραμμένην ἀραβιστῶν ἐπὶ μεμβράνης.

Ἡ βασιλεὺς τῆς ἐρήμου ἀνέγνω αὐτήν, εἶτα δὲ εἶπε τῇ μαρκησίᾳ.

— Φαίνεται, κυρία, ὅτι ὁ Ἀποκεφαλιστὴς ὁ προστάτης σας διέπραξε δολοφονίαν.

Ἡ μαρκησία ὠχρίασεν.

— Ἡθέλησεν, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀκμέτ, νὰ φονεύσῃ ἕνα θεῖόν του ἐν Γαλλίᾳ. Γνωρίζετε τοῦτο;

— Ναί, ἀπήντησεν αὕτη ψυχρῶς. Ἡ Ραούλ εἶχε δίκαιον, ἄλλως τε καίτοι διαπράξας τὸ ἔγκλημα τοῦτο, διετήρησε πᾶσαν τὴν ὑπόληψίν του.

— Δὲν ἀμφιβάλλω, κυρία. Ἡ κόμης θὰ εἶχεν, ἄλλως τε, λόγους ὅπως φονεύσῃ τὸν συγγενῆ του. Εἶναι νέος ἱπποτικὸς, ἐμπορούμενος πάντοτε ὑπὸ ἐντίμων αἰσθημάτων. Ἄλλ' ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ἐνταῦθα ἔγκλημα, ὑπάρχει ὁμῶς σφάλμα.

— Διατί, κύριε;

— Διότι σφάλμα εἶναι ν' ἀρήσῃ τις εἰς τὴν ζωὴν ἕνα ἐχθρόν· καὶ ἀποδείξει ὅτι ὁ θεῖος ἐξεδικίη τὸν ἀνεψιόν.

— Πῶς;

— Ἐνεργήσας τὴν σύλληψίν του. Ἡ φίλος σας, κυρία, θέλει ὀδηγηθῆ εἰς Τλεμσέμ, ἔπειτα εἰς Ὀράν, ὅπου θέλει δικασθῆ καὶ καταδικασθῆ. Λυπούμαι πολὺ. Ἐμίσουν τὸν κόμητα, θὰ ἐμαχόμεν κατ' αὐτοῦ εὐχαρίστως, θὰ τὸν ἐφόνευσον μετὰ χαρᾶς. Ἀλλὰ λυπηρὸν εἶναι δι' ἐμὲ νὰ βληθῆ οὗτος εἰς τὴν εἰρκτήν.

— Δὲν θὰ γείνη τοῦτο! εἶπεν ἡ μαρκησία.

— Ἐὰν καταδικασθῆ ἐν τούτοις;

— Θὰ αὐτοκτονήσῃ...

Ἡ Ἀκμέτ ἐκ τῆς φράσεως ταύτης ἐνόησεν ὅτι οὐδὲν ἡδύνατο νὰ ἐπισκιάσῃ τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ὑπόληψιν τῆς μαρκησίας πρὸς τὸν Ραούλ.

— Αὐτοκτονῶν, θὰ στέψῃ τὸν ἐνεργητικὸν βίον του δι' ἡρώικου θανάτου, εἶπεν οὗτος. Ἀλλὰ μὲ καλοῦσι, κυρία, καὶ ἀποσύρομαι.

Ἐξῆλθε, καὶ εἶπε πρὸς τὸν γραμματέα του:

— Ὅποια γυνή!

— Χαρχατῆρ ἐκ σιδήρου! ἀπήντησεν οὗτος. Αὕτη δὲν θὰ καμφθῆ, δὲν θὰ ὑποχωρήσῃ,

— Τὸ φοβοῦμαι.

— Ἐν τούτοις, ἡ φυλάκισις τοῦ κόμητος ἔπρεπε νὰ τὴν καταβάλλῃ· ἀλλ' αὕτη ἐπεδείξατο δύναμιν ἀνέλπιστον.

Ἡ Ἀκμέτ ἐσκέφθη ἐπὶ τινα λεπτά, καὶ,

— Φίλτατέ μοι, εἶπε, θὰ παρέλθωσι μῆνες, καὶ μῆνες πολλοί, ὅπως δαμασθῆ ἡ γυνὴ αὕτη· ἡ συνθήκη μόνη θὰ ὑπαγάγῃ αὐτὴν εἰς τὰς θελήσεις μου. Αὕτη θὰ φονευθῆ, ἐὰν τὴν ἐκθιάσω.

— Δὲν ὠρκίσθη τοῦτο;

— Λοιπὸν! φίλτατε Ἄλῆ δὲν θὰ ἐκθιασθῆ αὕτη, ἀλλὰ θὰ μεταχειρισθῶ αὐτὴν δεξιότερον.

— Τί θὰ κάμῃς λοιπὸν;

Ἡ Ἀκμέτ ἐν πρώτοις δὲν ἀπήντησε· προσεκάλεσεν ἕνα ὑπηρέτην.

— Σὺ θὰ παρασκευάσῃς, εἶπεν αὐτῷ, τὴν ἐσπέραν ταύτην, σιρόπια ἐξ ὀπίου· πρέπει ἢ δόσις νὰ ἦναι ἀκοῦσα ὅπως ἀποκοιμήσῃ μίαν γυναῖκα.

— Καλῶς, σίδνα! εἶπεν ὁ δοῦλος.

Ἡ Ἄλῆς παρετήρησε τὸν ἐξάδελφόν του.

— Ἐνόησα, εἶπεν οὗτος.

— Δὲν θὰ ἔχω τὴν ψυχὴν, εἶπεν ὁ Ἀκμέτ· ἀλλὰ τοῦλάχιστον θὰ ἔχω τὸ σῶμα. Ἡδὲν εἰς τὴν ἑορτήν! ἄς ἀρχίσῃ αὕτη... Τὴν ἐσπέραν ταύτην, ἡ ὠραιότερα Παρισινή, ἥτις ἀνῆλθεν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Μελοδοράματος, θέλει εἶσθαι εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ βασιλέως τῆς ἐρήμου.

— Καὶ εἰς τὴν ἐξέγερσιν, αὕτη δὲν ἀμφιβάλλει περὶ τούτου, προσέθηκεν ὁ Ἄλῆς.

(ἀκολουθεῖ.)

ΠΕΡΙ ΕΡΩΤΟΣ.

Τίς δύναται νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ ἔρωσ δὲν εἶναι τὸ μόνον ἐλατήριον τὸ κινεῖν καὶ διασεῖν ἐκ θεμελιῶν τὸν ὑλικόν, ἠθικόν καὶ πνευματικόν μηχανισμόν τῆς ἀνθρωπίνης υπάρξεως;

Τίς δύναται νὰ ἀρνηθῆ τὴν ἡδίστην ἐκείνην ἐπίδρασιν, ἣν ἐπὶ τῶν πλείστων καρδιῶν ἐξασκεῖ ὑποδουλῶν τὰς γενναιοτέρας καρδίας καὶ τὰ ἐσοχώτερα πνεύματα;

Τίς δύναται νὰ εἴπῃ: καταφρονῶ τὸν ἔρωτα; τίς ἢ ὁ ἀνεπίδεκτος καλαισθησίας καὶ ἠθικῆς εὐγενείας;

Μάτην πειρᾶται τις τ' ἀποφύγῃ τὴν πανίσχυρον τοῦ ἔρωτος δύναμιν. Μάτην προπηλα-

πλῆθος τινες τὸ ἱερὸν αὐτοῦ ὄνομα ἀποκαλοῦντες αὐτὸν ὕλην καὶ αἴσθησιν, ἧς ἡ ψυχὴ οὐ μετέχει. Ταῦτά εἰσιν ἀποκρήματα νοσοῦντος ἔγκεφάλου ἢ ψυχῆς ἐχούσης τὰς πτέρυγας ἀσθενεῖς.

Ὁ ἔρωσ ἀποτελεῖ τὸν πυρῆνα τῶν γλυκυτέρων σκέψεων, τῶν γλυκυτέρων ὀνειρῶν, μεταβολῶν ἐκ τῆς καρδίας εἰς τὴν διάνοιαν ὡς ποθεινὴ ἀνάμνησις ἐπανερχομένη ἀπαύστως καὶ ἀπασχολοῦσα ἀεννάως τὰς ἐνεργείας τοῦ πνεύματος.

Εἶναι, ἰδέα, αἴσθησις, πάθησις, λογισμὸς, φαντασία. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐρώσεως ψυχῆς εἰσι τρομεροί, αἱ παραστάσεις τῆς ἐκ τοῦ πάθους τούτου ἐξηγημένης φαντασίας ἔκπαγλοι. Ἄπασαι αἱ ἐνεργεῖαι τῆς ψυχῆς συγκεντροῦνται εἰς τὸ φανταστικόν. Σχηματίζονται κατὰ διάνοιαν σκηναὶ μαγικαί, ἐν αἷς βαυκαλίζεται τις ὑπὸ φθέων καὶ περιπαθῶν ὀνειρῶν, τρεφόμενος μὲ τὴν θειοτέραν ἀμβροσίαν καὶ μὲ τὸ οὐράνιον ἐκεῖνο νέκταρ, οὐτινος θεοὶ μόνον καὶ ἐρώωντες δύνανται νὰ γευθῶσιν.

Ὁ ἔρωσ εἶναι δεσπόζουσα καὶ μονάρχου σκῆπτρον κατέχουσα ἰδέα, περὶ ἣν ἀμριπολοῦσι πᾶσαι αἱ ἄλλαι ἰδέαι.

Εἶναι παλμὸς ἀλγεῖνός ἄμα καὶ θυμοτρόφος κατευνάζων πάντα ἑτεροφυᾶ τῆς καρδίας σάλον, παλμὸς, ἔξ οὗ ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος, ἡ δυστυχία καὶ ἡ εὐδαιμονία γεννῶνται καὶ συμβαδίζουσιν· εἶναι θεία αἴσθησις, φίλτρον ἀρρήτου τὴν ψυχὴν ἐμπληροῦσα, ἧτις δι' ὑπερφουῶν δυνάμειος περιστᾶ πᾶν ὠραῖον, πᾶν ἡμερόεν τῆς Ἐδέμ, φέρων ὡς μάγον πανόραμα εἰκόνα ἐρωτόεσσαν, ἔξ ἧς αἱ ἡδύστεραι ἐντυπώσεις ἔκαστα τὰ ὑψηλότερα αἰσθητά ἀναφύονται.

Ὁ ἔρωσ ἀνυψοῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς σφαίρας ὑψηλὰς ἐξευγενίζων τὰ αἰσθητά καὶ τοῦ μᾶλλον χυδαίου, μαλακύνων τὴν καρδίαν, κοσμῶν μὲ γλυκὺ μειδίωμα τὸ χεῖλος, μὲ περιπαθῆ ἔκφρασιν τὸ βλέμμα, μὲ πρῶτος ὕφος τὴν πλέον ἀτίθασσον μορφήν. Ὁ ἔρωσ ἡδυνήθη νὰ μαλάξῃ πρὸς στιγμὴν τὴν ἀγρίαν καὶ θηριώδη τοῦ Νέρωνος καρδίαν.

Τὸ αἰσθητὸν τοῦτο συντηρεῖται καὶ σθένος

λαμβάνει ἐκ τῆς πηγῆς ἀπαύστων καὶ νέων ἐντυπώσεων, διὸ ἡ ψυχὴ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῷ παρέχει τοιαύτας. Αἱ ἐντυπώσεις τῆς σωματικῆς καλλονῆς θορυβοῦσι τὰς αἰσθήσεις καὶ ἐπιφέρουσιν ἐνίοτε ζωηρὰς μὲν ἀλλὰ στιγμιαίας ἐντυπώσεις· αἱ ἐκ τῶν ἠθικῶν ἀρετῶν εἰσιν αἱ μονιμώτεραι καὶ ἀληθέστεραι ὡς ἡ γεννώσα αὐτὰς αἰτία ἀληθῆς ἐστίν. Ἀρέσκειται εἰς καρδίαν εὐαίσθητον καὶ γενναίαν, εἰς φαντασίαν ἐπιδεκτικὴν τῶν ὑψηλῶν ἐντυπώσεων του καὶ εἰς πνεῦμα δυνάμενον βαθέως νὰ τὴ ἐννοήσῃ. Ἐκεῖ εἶναι ἡ ἔδρα του καὶ ἡ γνησία διαμονή του. Ἀπαιτεῖ ἐνδιαφέρον ἀπεριόριστον, προσοχὴν ἰδιάζουσαν καὶ μέριμναν θερμὴν. Ἡ ἀδιαφορία, τὸ ἄφροντι καὶ ἡ ψυχρότης τὸ καθιστῶσιν ἀνάπηρον. Ἀπαιτεῖ ὑπερηφανίαν καὶ ἀξιοπρέπειαν, ἀδρότητα καὶ λεπτότητα. Ὁ ἰπποτισμὸς τὸ καθιστῶσιν ἐνθουσι, ἡ γενναϊότης ἀναλλοίωτον· ἡ ἀνανδρία καὶ ἡ σμικρότης δύνανται καιρῶς νὰ τὸ πληγώσωσιν, ὁ δόλος καὶ τὸ προσωπιῶν νὰ τὸ φονεύσωσιν· ἡ εὐλιχρῖνεια εἶναι ὁ ἄρτος τῆς τροφῆς του. Ὁ ἔρωσ καθίσταται ἐνίοτε ζηλότυπος καὶ σκληρός· ἡ παραφορὰ τοῦ αἰσθητάτος καὶ ἡ ζάλη τῆς ὑπονοίας γεννῶσι τὰς ἐλλείψεις ταύτας.

Εὐτυχῆς ὁ ἐκτιμῆσας τὸ ὠραῖον τοῦτο αἰσθητὸν, ὁ διατηρῶν τοῦτο ἀλώθητον καὶ μακρὰν παντὸς δυναμένον νὰ τὸ ἐπηρεάσῃ! Εὐτυχῆς ὁ συναντήσας ψυχὴν ὁμοίαν τῆς ἰδικῆς του, ἐννοοῦσαν καὶ ἐκτιμῶσαν τὸν θησαυρὸν τῆς καρδίας του.

Ο ΕΡΩΣ.

Ἡ Ἥως ἀφικνεῖται ὠραία καὶ ὁ ἥλιος ἀνατέλλει λαμπρός, ἀλλ' οὐδόλως τὸ γλυκὺ αὐτοῦ φῶς παραμυθεῖ τὸν ἐμπαθῆ ἐρώοντα. Οὗτος ἔχει ἄλλον ἀληθῆ ἥλιον, ἔξ οὗ φωτίζεται καὶ δι' οὗ θερμαίνει τὸν κατεψυγμένον καὶ ἄχαριν βίοντου.

Ἡ νύξ προβαίνει θελκτικὴ καὶ τὸ ὠχρὸν φῶς τῆς σελήνης σελαγίζει τὴν φύσιν τοῦ ἔαρος, ἡ νύξ προβαίνει ὄλη μαγεία καὶ ποίησις γεννώσα γλυκὺ τι καὶ παρήγορον εἰς πᾶσαν καρδίαν, ἀλλ' ὁ ἐρώων ἄνευ τοῦ προσφιλοῦς ἀντικειμένου οὔτε εὐδαιμονεῖ, οὔτε ἐλπίζει. Οὗτος ἔχει ἄλλην

παρηγορίαν, ἣν ἐνθουσιώδης προσβλέπει, τὴν γλυκὺθιμον ἀκτῖνα τοῦ ἔρωτός του, ἧτις τόσας σελήνας ἀμαυροῖ, ἄλλην ποίησιν, τὴν ποίησιν τοῦ αἰσθητάτος του, ἄλλην σκέψιν, ἧτις ἀποτελεῖ τὸν ἴδῶν ρεμβασμόν του, ἄλλον παλμόν, ὅστις εἶναι ἡ μαγικωτέρα αἴσθησις τῆς ψυχῆς του καὶ ἐν αὐτοῖς ἐντροφαῖ, εὐτυχεῖ καὶ εὐδαιμονεῖ.

Ὁ ἔρωσ ἐν αὐτῷ ἔχει ἐπιρροὴν καὶ κράτος δεσπότητος. Ὑποτάσσεται οἰκειοθελῶς εἰς τὰ νεύματα τοῦ δεσπότητος τούτου ἀκολουθῶν τὴν μετάρσιον αὐτοῦ πτέρυγα καὶ ὑπηρετῶν πάσας τὰς ἰδιοτροπίαις τῶν ἐναερίων καὶ ὑποχθονίων αὐτοῦ ταξειδίων Ὁ ἐρώων καθυδύνεται παραδόξως καὶ ἀποδέχεται ἐνίοτε ἐντυπώσεις ἀγνώστους καὶ ἀκαταλήπτους εἰς τὰ ὠραῖα τοῦ Πλάστου δημιουργήματα. Τὸ πρῶτον ῥόδον τοῦ μαῖου, τὸ πρῶτον ἄσμα τῆς ἰδυφώνου Προκῆνης, ἡ πρώτη ἐν τῷ ἔαρι πνοὴ τοῦ Ζεφύρου δαψιλεύει αὐτῷ ἀπείρους ἐμπνεύσεις. Γίνεται ποιητής.

Ἀγαπᾷ τὴν μοναξίαν καὶ ἀποφεύγει τὰς συλλαστροφὰς ἐκείνων, οἵτινες δὲν δύνανται νὰ τὸν ἐννοήσωσιν. Ἡ τύρβη δι' αὐτὸν εἶναι αὐλαία, ἧτις πίπτουσα αὐθαρέτως τὸν ἀποχωρίζει τῆς μάγου ὀπτασίας του· ἡ ἐρημία καὶ τὰ βῆθη τῆς φύσεως εἶναι τὸ ἄσυλον αὐτοῦ· ἐκεῖ ἀνευρίσκει τὴν γλυκεῖαν τῶν ὀνειρῶν του αἴγλην, τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο γόητρον τοῦ βλέμματος καὶ μειδιάματος, τὸν ἐμπαθῆ καὶ μελαγχολικὸν ἐκεῖνον στεναγμόν, τὸν ἐκπνέοντα εἰς τὰ ὑγρά καὶ πορφυρᾶ χεῖλη τῆς προσφιλοῦς ἀγάπης του.

Ἐργηγορῶν ὀνειροπολεῖ, καθυδῶν ὀνειρεύεται τὴν εὐτυχίαν του· ἐν τῇ κατὰ τὴν ἐγγήγορσιν ῥέμβῃ του ἔχει ἐγγὺς τὸν ἄγγελόν του διδόντα αὐτῷ ζωὴν ἐκ τῆς ζωῆς του καὶ πνοὴν ἐκ τῶν χειλέων του. Ἐν τοῖς καθ' ὕπνον ὀνειροῖς ἔχει χεῖρα θερμὴν καὶ προσφιλεῖ στήριζουσαν τὴν καρδίαν του καὶ ὠπεύουσιν τὸν φλογερὸν καὶ ἔξαλλον αὐτῆς παλμόν.

Ὁ ἐρώων ἀγρυπνεῖ ἢ κοιμᾶται· ἀγρυπνεῖ δὲ πῶτα ἐν τῇ ἐρημίᾳ τῆς νυκτός καὶ ἐν τῇ μονώσει δύνανται ἀνετώτερον νὰ σχηματίζῃ τὰ

ὀνειρά του καὶ νὰ διευθετῇ τὰς ἰδέας του· κοιμᾶται δὲ πῶτα αἱ δυνάμεις καὶ ἐνεργεῖαι ψυχῆς τε καὶ σώματος, κεκμηκυῖαι ἐκ τῶν ἀπείρων κατὰ τὴν ἡμέραν σκέψεων, ὑποχωρήσωσιν εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ ὕπνου.

Τοῦ ἐρώωντος τὸ πρόσωπον εἶναι ἰδιαζόντως τὸ κάτοπτρον τῶν ἐν τῇ ψυχῇ διαδραματιζομένων. Ἡ ἀμηχανία καὶ ἡ θλίψις τυποῖ τὴν ὠχρότητα αὐτῆς ἐπὶ τοῦ μετώπου του καὶ τὸ μέλαν καὶ πένθιμον τῶν σκέψεων περιβάλλει κύκλῳ τὸν ὀφθαλμόν του, ἡ καρδία του πάλαι καὶ ἡ χεῖρ του τρέμει.

Κλίνετε τότε γόνυ ἐνώπιον τῆς ἱερᾶς ταύτης ὀδύνης καὶ ἀπνεύματε τὴν ἱερωτέραν λατρείαν. Ὁ ἔρωσ τότε πάσχει. Τούνηκτιον ἡ ἐλπίς καὶ ἡ πραγματοποιήσις τῶν ὀνειρῶν του ἀναδίδει φλόγα ἐν τῷ ὄμματι αὐτοῦ, τὸ χεῖλος αὐτοῦ ὑποτρέμον ἐκπέμπει πύρινον πνοὴν, ἡ χεῖρ του εἶναι πυρόεσσα παρὰ τῷ στήθει, τῇ ἀληθεῖ ταύτῃ Αἴτην, ἐν ἣ ὀλόκληρος φλέγεται.

Ὁ ἐρώων δὲν λαμβάνει ὑπὸ σπουδαίαν ἔσπιν τὴν πραγματικότητα καὶ τὰ συμβαίνοντα ἐν τῷ κύκλῳ, ἔνθα εὐρίσκειται. Καὶ ἂν τὸ σύμπαν ἀλλάξῃ πορείαν, καὶ ἂν ἡ γῆ βυθίζηται, οὗτος ἀπτόητος τυγχάνει· σύμπασα ἡ προσοχὴ αὐτοῦ προσηλοῦται εἰς ἓν καὶ μόνον προσφιλεῖ ὄν, ὁ ὄμμα εἰς τὸν πολικὸν του ἀστέρα.

Ὁ ἀληθῶς ἐρώων καὶ μετὰ τὴν ἀπόλαυσιν ὁ αὐτός ἐστίν· τὰ πάθη κοπάζουσιν, ἀλλ' ἡ καρδία ἄπαρ δοθεῖσα δὲν ἔχει τὴν ἀπόλυτον κυριαρχίαν τῆς ἀλλ' ἡ εὐτυχία πάντως ἐξήρηται ἐκ τῆς στοργῆς τοῦ ἀντικειμένου.

Αἱ τοιοῦτον ἔρωτα αἰσθανθεῖσαι καρδίαι εἰσὶ προνομιοῦχοι.

E.

ΣΥΜΒΙΑΙ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.

Ὁ «Γαλάτης» τῶν Παρισίων δημοσιεύει λίαν περιέργους πληροφορίας περὶ τῆς Κυρίας Βίσμαρκ καὶ τῆς Κυρίας Γλάδστωνος, ἧτοι τῶν συζύγων τῶν δύο μεγάλων ἀνδρῶν τῆς καθ' ἡ-

μᾶς ἐποχῆς. Ἴδου ἡ σκιαγραφία τῆς Κυρίας Βίσμαρκ:

Ἡ σύζυγος τοῦ σιδηροῦ ἀρχιγραμματέως διατρέχει σήμερον τὸ ἐξηκοστὸν καὶ πλέον ἔτος τῆς ηλικίας της. Ὑψηλὴ τὸ ἀνάστημα, λευκότητη τὴν χροιάν, φαίνεται ὡραία, ἀν καὶ κατ' ἀκριβείαν οὐδέποτε ὑπῆρξε τοιαύτη. Εἶναι τύπος ἀληθοῦς Πομερανίδος· γνωστὸν ὅτι ἐγεννήθη ἐν Πουτμάκερ. Πείσμων εἰς τὰς ἰδέας καὶ εἰς τὰς κλίσεις της, δὲν δέχεται ἀντιλογίαν. Θὰ συνείθισεν ἴσως οὕτως ἀπὸ τὸν σύζυγόν της. Ἴδου ἐν παράδειγμα: φοβεῖται τὸ ρεῖμα τοῦ ἀέρος, ἅμα λοιπὸν εἰσέληθαι εἰς οἰκίαν ξένην τὸ πρῶτον της ἔργον εἶναι νὰ διατάξῃ νὰ κλείσωσιν ἐν τε χειμῶνι καὶ ἔαρι θυρας καὶ παράθυρα. Ἐν τῇ τραπέζῃ ἡ πρόγκηπισσα εἶναι λάλος· ἀγαπᾷ νὰ διηγῆται ἱστορίας καὶ ἀνέκδοτα εἰς βραχὺν ἀνυπόφορον διὰ τοὺς συνδαιτυμόνας. Ἡ μεγάλη φίλη της Κυρία Βίσμαρκ εἶναι ἡ βραωνὴ Βίλλυ Ροσχάλδ· ὅταν θὰ κίμωσι λόγον περὶ τοῦ προσφιλοῦς αὐτῶν θέματος τῆς μουσικῆς, ἡ φιλονεικία εἶναι ἀναπόφευκτος. Αἱ κακαὶ γλώσσαι δισχυρίζονται ὅτι ἡ πριγκίπισσα γνωρίζει ἀπὸ μουσικὴν ὅσον καὶ ὁ σύζυγός της· ἀλλ' ἀδιάφορον ἡ Κυρία Ροσχάλ βεβαιοῖ ὅτι οὐδέποτε ἤκουσε τὴν φίλην της νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἀπατάται.

Ἡ Κυρία Βίσμαρκ παραπνεύεται πολὺ ἐπὶ κακοστομαχίᾳ· ὁ ἰατρὸς Σθένικερ συχνὰ προσκαλεῖται, ἀλλ' αἱ ὁδηγίαι αὐτοῦ οὐδέποτε ἐκπληροῦνται· ὁμοιάζει καὶ κατὰ τοῦτο τὸν σύζυγόν της. Παρὰ τὰς ἰδιοτροπίας ταύτας, ἡ πριγκίπισσα εἶναι πεποικισμένη μετ' ἀγαθωτάτην καρδίαν. Εἶναι κελὴ σύζυγος καὶ φιλόστοργος μήτηρ. Λατρεῖε τὰ τέκνα της καὶ πρὸ πάντων τὸν ὑστερότοκον αὐτῆς υἱόν, μεγάλην φυσικὴν ὁμοιότητα ἔχοντα πρὸς τὸν πατέρα του.

Πάντη διαφόρου χαρακτῆρος εἶναι ἡ σύζυγος τοῦ γηραιοῦ Γλάδστωνος.

Ἀντιθέτως πρὸς τὴν Κυρίαν Βίσμαρκ, ἀποστρεφομένην τὴν πολιτικὴν, ἡ Κυρία Γλάδστωνος εἶναι ἡ ἔμπιστος, ἡ Ἑβερία τοῦ ἐπιφανοῦς αὐτῆς συζύγου. Εἶναι εὐφυῆς τὸν νοῦν, σύγγενῆς τὸν χαρακτῆρα. Οὐδέποτε ὑπῆρξεν ὡ-

ραία· δὲν κατάγεται ἐξ εὐγενῶν, δὲν δίδει συναναστροφὰς ἐν Λονδίῳ καὶ ἐν τούτοις κέκτηται ἐν ταῖς πολιτικαῖς σφαίραις τῆς Ἀγγλίας ἐπιρροήν, ἣν οὐδέποτε ἔσχον οὔτε ἡ λαίδη Χόλλανδ, οὔτε ἡ λαίδη Πάλμερστον, οὔτε ἡ σύζυγος τοῦ Διςραέλη Βήκονσρηλδ. Ἡ μόνη περιουσία, ἣν ἐκκληρονόμησε ἀπὸ τῶν γονέων της, εἶναι ἡ ἔπαυλις Χάθαρδεν. Ἐνταῦθα δὲ, ὡς γνωστὸν, ὁ κ. Γλάδστων ἀγαπᾷ νὰ διέρχεται τὸν καιρὸν τῆς σχολῆς του. Τὰ ὀκτὼ τέκνα, τέσσαρα ἄρρενα καὶ ἰσάριθμα θήλεα ἀνετράφησαν ὑπὸ τῆς μητρὸς των μετὰ μεγάλης ἐπιμελείας· ἐν τούτοις ἡ Κυρία Γλάδστωνος δὲν θεωρεῖται τύπος οἰκονόμου γυναικός. Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ γάμου των ὁ κύριος καὶ ἡ Κυρία Γλάδστωνος ἐπάλαιον κατὰ χρηματικῶν στενοχωριῶν, αἰτινες πλέον ἢ ἅπαξ ἔφερον εἰς δεινὴν ἀμυχανίαν τὸν μεγαλειότερον οἰκονομολόγον τῆς Ἀγγλίας.

Ἡ Κυρία Γλάδστωνος συνοδεύει πανταχοῦ τὸν σύζυγόν της. Παρηκολούθησεν αὐτὸν εἰς πάσας τὰς ἐκλογικὰς αὐτοῦ περιουσίας, εἰς τὰ ταξείδια του εἰς Ἑλλάδα καὶ ἄλλαχού. Ἐν Λονδίῳ οὐδέποτε λείπει ἀπὸ τῆς βουλῆς μετὰ μεγάλης προσυχῆς παρακολουθοῦσα τὰς κοινοβουλευτικὰς συζητήσεις. Ἡ περιβολὴ αὐτῆς εἶναι ἀπλουσιότη, ἀλλὰ φιλέκαλος φύσει δίδει χάριν εἰς ὅ,τι ἐνδύθη. Ταπεινόφρων τὸν χαρακτῆρα, εὐγενεστάτη τὴν συμπεριφορὰν, ἐξίσου πρὸς τε τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς συμπεριφερομένη, κατέκτησε τὴν ἀγάπην πάντων. Ἡ Ἄνασσα Βικτωρία προτιμᾷ αὐτὴν τοῦ συζύγου της. Παρὰ τὴν μετριοφροσύνην της ὅμως, παρὰ τὴν ἀγαστὴν ἐπιθυμίαν νὰ φαίνεται κατωτέρα τοῦ συζύγου της, ὑπὲρ οὗ διηνεκῶς ἐργάζεται, ἀπέκτησε σημαντικὴν ἐπιρροήν, ἣτις ὅσημέραι αὐξάνει.

Παρατηρητέον ὅμως ὅτι ἡ διαγωγή αὐτῆς δὲν ὁμοιάζει τὸ παράπαν πρὸς τὴν διαγωγὴν τῆς λαίδου Ρανδὸλφ Τσῶρτσιλ, τῆς πλουσίας ταύτης καὶ ὡραίας Ἀμερικανίδος, ἣτις ἀπειλουμένης ποτὲ τῆς βουλευτικῆς ἔδρας τοῦ συζύγου της, ἐξεδήλωσε τοιοῦτον ζῆλον, ὥστε διετάχθη κοινοβουλευτικῇ ἀνάγκῃσι καὶ πρὸς

στιγμὴν ἐγένετο λόγος νὰ καταδιωχθῇ δικαστικῶς ἡ ὡραία πολιτικολόγος. Ἡ Κυρία Γλάδστωνος δὲν ραδιουργεῖ, δὲν παραβιάζει τοὺς νόμους. Τὸ ὄπλον αὐτῆς εἶναι ἡ πειθὴ τῶν λόγων της. Κερδίζει νέους ὁπαδοὺς εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ συζύγου της· οὐδέποτε ὅμως ἡ διαγωγή της ὑπῆρξεν ἀντικείμενον μομφῆς ἐκ μέρους τῶν ἀντιπάλων τοῦ Γλάδστωνος.

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἀγγλικὸν τάγμα μετέβαινε ἐκ Σόρνκλιφ εἰς ἄλλην πόλιν. Καθ' ὅδον παρετήρησαν οἱ στρατιῶται ὑπὸ δένδρον ἄνθρωπον κοιμώμενον· οὐδεμίαν ἔδωκαν προσοχήν, καὶ περὶ ἀμύητους τὸ δάσος ἐγένοντο ἄφαντοι. Μετὰ δέκα ἡμέρας τὸ αὐτὸ τάγμα, ἀφοῦ ἐπεράτωσε τὰ γυμνάσια του, ἐπέστρεφεν εἰς Σόρνκλιφ διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ· ὅτε δὲ διήρχετο πλησίον τοῦ δάσους, οἱ στρατιῶται παρετήρησαν τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον κοιμώμενον ὑπὸ τὸ αὐτὸ δένδρον. Ἐνοεῖται ὅτι τὴν φορὰν ταύτην ἐκεντήθη ἡ περιεργία των· ἐπλησίασαν τὸν κοιμώμενον ἄνθρωπον, ἔσεισαν αὐτὸν καὶ προσεπίθησαν νὰ τὸν ἀρπύνησωσιν· ὁ ἄνθρωπος οὗτος μόλις ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τοὺς ἔκλεισε πάλιν· δὲν ἠδύνατο δὲ νὰ κινηθῇ. Ἀμέσως ἐτέθη ἐπὶ φορείου καὶ μετηνέχθη εἰς τὴν πλησίον στέραν κωμόπολιν, ἔθα προσκληθέντες ἐν ταῦται οἱ ἰατροὶ ἐξήτασαν αὐτόν. Ἡ οὐ γέρον ἐξηκοντούτης περίου, πρὸ ὀλίγου ἐλθὼν ἐκ Καναδά εἰς Ἀγγλίαν, ἐνθα ἦν ὄλωξ ξένος καὶ οὐδένα γνωστὸν εἶχεν· ἐξοδεύσας δὲ καὶ τὸν τελευταῖον ὄβολόν του, μετέβη εἰς τὸ δάσος μετὰ τῆς προθέσεως τοῦ ἀποθαιεῖν ἐκεῖ ἐξ ἄσυχίας Ἐξηπλώθη λοιπὸν ὑπὸ δένδρον καὶ ἀνέμενε τὸν θάνατον· αἱ ἡμέραι παρήρχοντο καὶ ὁ θάνατος δὲν ἤρχετο κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ραγδαίαι κατέπετον βροχαί· ὁ γέρον ἐβράχη μέγας ὁ-

στέων, ἀλλ' ἔμενε ἐκεῖ ἐξηπλωμένος καὶ ἀκίνητος· παρῆλθον οὕτως 29 ἡμέραι καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις καθ' ὅλον τοῦτο τὸ χρονικὸν διάστημα οὐδεμίαν ἔλαβε τροφήν, ἐξῆ εἰσέτι. Οἱ ἰατροὶ ἀμφιβάλουσι νῦν ἐὰν θ' ἀναλάβῃ τὴν υἰείαν του μετὰ τοιαύτην δοκιμασίαν, θεωροῦσιν ὅμως θαῦμα ὅτι ἄνθρωπος εἰς τοιαύτην ἡλικίαν καὶ ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ἠδυνήθη νὰ ζῆσῃ ἐπὶ ἓνα μῆνα ἄνευ τροφῆς.

×
Ἄμαξα δι' ἀτμοῦ.—Νέαν μικρὰν ἄμαξαν ἀνεκάλυψαν ἐν Παρισίοις, ἣτις κατὰ τοῦτο μόνον διαφέρει τῶν ποδηλάτων, ὅτι ἀντὶ νὰ κινῆται διὰ τῆς ὁμοιότητος ὑπὸ τῶν ποδῶν στροφῆς τῶν τροχῶν κινεῖται δι' ἀτμοῦ. Εἶναι ἡ ἄμαξα αὕτη τρίτροχος, ἓνα ἔμπροσθεν ἔχουσα τροχὸν διαμέτρου 0,68 καὶ δύο ὀπίσθιους μεγαλύτερους διαμέτρου 1,20. Οἱ τροχοὶ οὗτοι εἶναι στερεωτάτης κατασκευῆς καὶ ἐλαφρότατοι. Ὁ λέβης κεῖται ἐν μέσῳ τῆς ἀμάξης ἔμπροσθεν τοῦ ἐπιβαίνοντος, κατεσκευάσται δὲ ἐκ χαλκίνων ἐλασμάτων, ὕψος μὲν ἔχων 37 ἑκατοστομέτρ. διάμετρον δὲ 30, δυνάμενος ἐν μιᾷ ὥρᾳ νὰ ἐξατμίσῃ 16 λίτρας ὕδατος διὰ τῆς καύσεως πετρελαίου, δι' οὗ θερμαίνεται.

Ἐπὶ τοῦ ἄξονος, συναρμολογῶντος τοὺς δύο ὀπίσθιους τροχοὺς, εἶναι κατεσκευασμένον ἰδιαίτερον τι κιβώτιον, ἄνωθεν τοῦ ὁποῦ κεῖται ἰδιαίτερα θέσις διὰ τὸν ἐπιβαίνοντα, ἐντὸς δὲ δύο δοχεῖα, ὧν τὸ μὲν περιέχει 10 λίτρας πετρελαίου πρὸς συντήρησιν τῆς καύσεως, τὸ δὲ 34 λίτρας ὕδατος, ὅπερ δαπανώμενον ἀνανεοῦται κατὰ δύο ὥρας.

Τὸ πετρελαῖον συκοινωνεῖ ἀμέσως μετὰ τῆς ἐστίας δι' ἰδιαίτερον ἀγωγὸν σωλῆνος καὶ ἐπαρκεῖ εἰς δεκάωρον πορείαν, θερμαίνεται δὲ ὁ λέβης ἐν διαστήματι 15 λεπτῶν, ὅτε ὁ παγώμενος ἀτμὸς ἀποκτᾷ τὴν ὠριμένην αὐτῷ ἐντασιν. Ἐχει δὲ ἡ ἄμαξα καταλλήλота μέσα πρὸς ἐπίσχεσιν καὶ διεύθυνσιν αὐτῆς. Δι' αὐτῆς ἐν ἄτομον δύναται νὰ διανύσῃ ἐπὶ ὁμαλῆς ὁδοῦ 18 χιλιόμετρα ἐν μιᾷ ὥρᾳ, δύο δὲ ἄτομα 14 ἕως 16.

Ἐν τῇ φυλακῇ τῆς Στιλβατέρης, ἐν τῇ Βορείῳ Ἀμερικῇ, ἐκδίδεται ἡμερησίως ἑβδομαδιαία ὑπὸ τὸν τίτλον, «Τὸ κάτοπτρον τῶν φυλακῶν».

Τρεῖς τῶν ἰδιοκτητῶν τῆς ἡμερησίου εἰσι κατάδικοι εἰς ἰσόβια δεσμά. Ὁ εἷς, Κόλεμαν Ζόνζερ καλούμενος, ὅστις αὐτοχρόνως ἔχει καὶ τὰ καθήκοντα βιβλιοφύλακος τῆς εἰρκτῆς εἶναι ὁ τυπογράφος τοῦ «Κατόπτρου τῶν φυλακῶν» ἕτερος, Λέθ Σομάκερ, εἶναι ὁ συντάκτης. Πάντες οἱ κατάδικοι εἰσι παραδεκτοὶ πρὸς συνεργασίαν, οὕτως ὥστε πάντοτε πληθὺς ὕλης ὑπάρχει. Ὁ διευθυντὴς τῆς φυλακῆς ἔχει τὴν ἀνωτάτην ἐποπτεῖαν τῆς δημοσιεύσεως. Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι πάντες οἱ ἐν τῇ φυλακῇ καὶ αὐτοῦ τοῦ διευθυντοῦ συμπεριλαμβανομένου, δὲν ἀπαλλάσσονται τῶν ἐπικρίσεων τῆς ἡμερησίου δόσεως ταύτης.

X

Πριγκήπισσαι ἡθοιοί. — Πρὸς πρὶν πρίγκηψ τις ἡσπασθη τὸ στάδιον τοῦ παντοπόλου τὸ παράδειγμα τοῦ πρακτικῶ τούτου ἀνθρώπου ἠκολούθησαν καὶ δύο πριγκήπισσαι, ἀλλὰ κατὰ τινα ἄλλην διεύθυνσιν· οὕτως ἡμερησίως τις λέγει ὅτι ἡ πριγκήπισσα Δολγουρούκη καὶ ἡ πριγκήπισσα Πινατέλη ἡσπασθησαν τὸ δραματικὸν στάδιον. Καὶ τρίτη δὲ τις ἄλλη κυρία ἀνήκουσα εἰς ὑψηλὴν τῆς κοινωνίας τάξιν ἡ πριγκήπισσα Ἄννα Κατιέρ, συνῆψε συμβόλαιον μετὰ τινος θεάτρου ἐν Βερολίῳ, θὰ παραστήσῃ δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα Βέρα Γησρασώφ. Λέγεται δὲ ὅτι ἡ κυρία αὕτη ἐσπούδασεν ἐν Παρισίοις ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιν τῆς Καρλέττας Πάττη.

X

Οἱ ἀπαίδευτοι ἐν Ἰταλίᾳ ἀναλογοῦσι πρὸς 70 τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τοῦ ὄλου πληθυσμοῦ, ἐν Γαλλίᾳ πρὸς 34 τοῖς ἑκατὸν καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ πρὸς 20.

X

Ἀζήλωτον εἰς κληρονόμους περιουσίαν ἐγκατέλιπεν ὁ ἀποθανὼν πρωθυπουργὸς τῆς Ἰταλίας Δεπρέτης. Ὡς λέγεται, ἅπανα ἡ περιουσία αὐτοῦ συνίσταται εἰς μίαν οἰκίαν, τὴν ὅποιαν εἶχεν ἀγοράσει πρὸ τριάκοντα ἐτῶν.

Ἀνθρωπὸς τις παρουσιάζεται εἰς τὸ κεντρικὸν Γραφεῖον τῆς Ἀστυνομίας ἐξαϊτούμενος θεσιν ὡς ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

— Ἀλλὰ γινώσκεις τι ἐπὶ τῆς ὑπηρεσίας;

— Πῶς ὄχι, κύριε! Δὲν ὑπάρχει καλλίτερός μου ἄνακαλύπτῃ τὰ ἔγνη, ἀφοῦ καὶ ἤμηναι παλαιὸς κυνηγὸς διὰ τὸ χονδρὸν κυνήγι.

Εἰσερχόμενον τὸν οἰκοδεσπότην εἰς τὴν οἰκίαν ὑποδέχεται ἡ σύζυγος ἐξωργισμένη καὶ λέγει αὐτῷ:

— Εὐγέ σου, κύριε! τί ὥρα εἶναι αὕτη νὰ ἔρχῃσαι εἰς τὸν οἶκόν σου;

— Μὴ ὀργίζῃσαι, φιλάττη, διότι μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπιέλθω ἐνωρίτερον. Ἦμην περιπελεγμένος ἐν τῇ λέσχῃ εἰς συζήτησιν ἐκ τῶν σπουδαιωτέρων, τὴν ὅποιαν δὲν ἠδυνάμην ν' ἀφήσω ἐκκρεμῇ τὸ παράπαν.

— ὦ! ἄρκετὰ γνωρίζω τὰς τοιαύτας συζητήσεις.

— Καὶ μολαταῦτα εἶναι ἀλήθεια. Ἴδου ὁποῖον ἦτο τὸ ζήτημα: Τίς ἐκ τῶν μελῶν κέκτηται τὴν ὠραιότεραν σύζυγον; Ἐγὼ λοιπὸν ἐξεδήλωσα ὅτι εἶμαι τὸ ζητούμενον μέλος. Περιέγραψα τοὺς μαγευτικὸς ὀφθαλμοὺς, τὴν μεταξὼδὴ κόμην σου, τὰς ροδίνας παρειάς σου, τοὺς ὡς ἔλεφαντόδοντα δακτύλους, τὰ ὡς κεράσια ἐρυθρὰ χεῖλη, τοὺς μαργαριτωδεις ὀδόντας, τὸ ἀνάστημά σου, ὦ! τὸ ἀνάστημά σου! . . . Διατί τάχα μὲ παρατηρεῖς τοιουτοτρόπως; . . . Μήπως καὶ σ' ἐκπλήττει τὸ τοιοῦτον;

— Ὅχι, φίλτατε, ἀλλὰ μ' ἐκπλήττει μόνον τὸ πῶς μὲ τοιαύτην σπουδαίαν συζήτησιν ἠδυνήθης τόσῳ ἐνωρίς νὰ ἐπανέλθῃς.

Ὁ ἰατρὸς κ. Πιπέρης συνοδεύει κηδεῖαν. Εἷς δὲ τῶν φίλων του πλησιάζας λέγει αὐτῷ ταπεινοφώνως:

— Κάτι, ἰατρέ; συνοδεύετε κανένα πελάτην;

— Ὅχι, ἀπαντᾷ μετὰ μειδιάματος εὐαρεσκείας ὁ ἀσκληπιάδης, εἶναι . . . εἷς συνάδελφος.

— Τί ἔχεις, φίλε, καὶ εἶσαι τόσῳ σκυθρωπός; μήπως καὶ σοὶ ἐπῆλθε κανὲν δυστύχημα;

— Ὅχι, ἄλλο, παρὰ μόνον ἡ θηριωδία τῶν δανειστῶν μου.

— Καὶ χρεωστεῖς μεγάλα ποσά;

— Ὅχι, ἀλλὰ μικρὰ καὶ πολλά· καθὼς δὲ ἠξέυρεις, τὰ χρεῖα εἶναι ὡς τὰ παιδιὰ, ὅσον μικρότερα εἶναι, τόσον περισσότερον φωνάζουν.

Ὁ περιώνυμος ἐγωῖσθης Τίμων μετέστη εἰς τὰς αἰώνιους μονάς.

Εἷς τῶν γνωρίμων του, παραστὰς παρὰ τὴν νεκρικὴν αὐτοῦ κλῆνην ἐξήνεγκε, τὰς ἀκολούθους συγκινητικὰς λέξεις:

— Ἀπελθε, εὐλογημένη, ἀπελθε ἐν εἰρήνῃ! Διευθέτησας τὰ κατὰ σὲ εἰς τρόπον, ὥστε οὐδεὶς νὰ θρηνήσῃ ἐπὶ τῷ θανάτῳ σου!

Ἀρχαῖος τὴν τέχνην φωτογράφος λαθῶν τὴν συσκευὴν του μετέβη ἐν τῇ Μεγάλῃ τῆς Ἀλεξανδρείας Πλατείᾳ, ὅπως φωτογραφήσῃ τὸν ἔφιππον ἀνδριάντα τοῦ μεγάλου τῆς Αἰγύπτου ἀναμορφωτοῦ Μεχμέτ-Ἀλή.

Ἀφοῦ δ' ἔστησε τὴν μηχανὴν του καὶ ἠτοίμασε τὰ πάντα, λησμονήσας ὁ γεννάδας ὅτι ἐπρόκειτο νὰ φωτογραφήσῃ ἄγαλμα, ἐξήνεγκε τὰς τυπικὰς λέξεις:

— Ἀκίνητος! . . . προσοχὴ τῶρα! . . . ἔν, δύο, τρία . . . ἐτελείωσε.

Κυρία συμφωνεῖ μεθ' ὑπηρετρίας:

— Καὶ τώρα, Κυρία, ἐμπορεῖτε νὰ μοῦ εἰπῆτε ποῦ κατοικεῖτε;

— Κατοικοῦμεν εἰς τὴν ἐξοχὴν.

— Ἄ! τότε δὲν γίνεται τίποτε.

— Διατί;

— Διότι εἰς τὴν ἐξοχὴν δὲν ὑπάρχει συν-

ἀναστροφή, καὶ γάνει κανεὶς πολὺ ἀπὸ τοὺς τρόπους του

Μετὰ τὴν διαμάχην δύο ἀγαπητῶν συμβίων, προσέφυγον ἀμφοτέροι εἰς τὸ εἰρηνοδικεῖον.

— Λοιπὸν, λέγει ὁ προεδρεύων τῷ ἐξηρηθισμένῳ καὶ χειρονομοῦντι συζύγῳ, διατείνεσθε ὅτι ἡ σύμβιός σας ἐπετέθη καθ' ὑμῶν;

— Ναι, καὶ μὲ ἔνοπλον μάλιστα χεῖρα!

— Μὲ ἔνοπλον χεῖρα;

— Διὰ τὰ βεβιωθῆτε περὶ τούτου, κύριε, παρατηρήσατε ὀλίγον τὰ ἴσχυια της.

Ὁφθαλμιατρὸς ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως τὴν ἀκόλουθον εἰδοποίησιν:

«Συνιστῶνται, πρὸς τοῖς ἄλλοις, οἱ τῆς τελευταίας ἡμῶν ἐρευρέσεως «*ἐκφραστικοὶ ὀφθαλμοὶ*».

Ἡ Κυρία Ζαρμπαφιά εἰσερχεται εἰς τὸ ἐμπορικὸν κατάστημα, ὁποῦθεν ἠγόρασε τὸ ἀνά χεῖρας ἀλεξήλιόν της.

— Παρατηρήσατε, κύριε, ἀχαρνεῖ δυσχερομένη τῷ ἐμπόρῳ, τὸ χεῖμα τοῦ ἀλεξήλιου, τὸ ὅποιον πρὸ δεκαπενθημερίας μοὶ ἐπωλήσατε· ἰδότε εἰς τίνα κατάστασιν ἔγεινε . . . πῶς ἐξεθώρισεν!

— Ἄ! καταλαβάνω, Κυρία μου, ἐπέφερε σοβαρῶς ὁ ἔμπορος· πρέπει νὰ τὸ ἐξθεῖσατε εἰς τὸν ἥλιον!

Ἐν τῷ κακουροδικεῖῳ:

— Κατηγοροῦμεν, ἐκ τῆς ἀνακρίσεως ἐξάγεται ὅτι ἦσο ἐπὶ κεφαλῆς συμμορίας κακοποιῶν.

— Καθύλου, κύριε Πρόεδρε. Ἐγὼ εἶχα συστήσει μίαν Ἀγαθοεργὸν Ἐταιρίαν, ἀλλὰ, καθὼς βλέπετε . . . αἱ δουλειαὶ μας ἐπῆγαν ἄσχημα!

Ὁ περιώνυμος εὐτράπελος Γιαννάκης ἰδὼν ἐπὶ καταστάματος ἐπιγραφὴν: «*Ἐκατὸν χιλιάδεις ἐκινδύναι*» εἰσερχεται καὶ ἐρωτᾷ σοβαρῶς τὸν καταστατηματάρχην:

— 'Εχετε πραγματικῶς ἑκατὸν χιλιάδας ἐπενδύτας;

— Μάλιστα, κύριε, εἰς τοὺς ὀρισμούς σας.

— Εἴθε ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐνησχολημένοι;

— 'Οχι, ποσῶς.

— Τότε λοιπὸν σᾶς παρακαλῶ νὰ ἔλθητε νὰ με βοηθήσητε ὅπως τοὺς δοκιμάσω ὅλους.

Ὁ κ. Τρύφων προσέλαβεν ὡς ὑπερέτριαν νεωστὶ ἀφιχθεῖσαν εἰς τὴν πόλιν χωρικήν.

— Κατερίνα, τῆ λέγει πρῶταν τινὰ, φέρε μου ὀλίγον ζεστὸν νερὸν διὰ νὰ ξυρισθῶ.

— 'Ἐχει μέσα ἴς τὴν κάμερά σας, ἀφέντη, ἀπήντησεν αὐτῇ· τί ἔβαλα ἐκεῖ ἀπὸ χθὲς τ βράδου.

Δόγῳ γενόμενου περὶ τῶν νεωτέρων τῆς ἡμέρας·

— Ἡξεύρετε, λέγει ὁ κ. Καζαμίας, ὅτι ἡ «Βικτωρία» ἐχάθη σύσσωμος;

— Ναί, προσέθετο ἡ κυρὰ Περμαθοῦλα, ἀλλὰ, κατὰ τὰ φαινόμενα, δὲν ἀναφέρουν λεπτομερῶς καὶ ὅλα τὰ καμῶματα καὶ ταῖς βρωμοδουλειαῖς τῆς!

Ἄστειότης ἀγγλική. — Πλούσιός τις κήτοκος τοῦ Λονδίνου ἀπῆλθε κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος εἰς Ἰνδικὴν παραλαβὴν καὶ τὸν νεαρὸν ἀνεψιὸν του, ὃν ἐσχόπει νὰ ἀποκαταστήσῃ ἐκεῖ. Ὀλίγον δὲ μετὰ ταῦτα οἱ γονεῖς τοῦ νεανίσκου λαμβάνουσι παρὰ τοῦ θείου τηλεγράφημα, ἀγγέλλον ὅτι ὁ υἱὸς αὐτῶν ἀπέθανε καὶ ὅτι τὸ σῶμα αὐτοῦ ἀποστέλλεται αὐτοῖς διὰ τοῦ προσεχοῦς ἀτμοπλοίου. Καὶ πράγματι καταπλέει τὸ ἀτμόπλοιο εἰς Λονδῖνον κομίζον φέρετρον, ὃπερ ἐν σπουδῇ παραδίδουσι τῇ κατατρυχημένῃ οἰκογενεῖα. Ἀνοίγουσι δὲ μετ' οὐ πολὺ αὐτὸ καὶ τί βλέπουσι... Μίαν ἐξαισίαν τίγριν τῆς Βεγγάλης! Ὄθεν ἐκπληκτοὶ τηλεγραφοῦσι τῷ θείῳ ὅτι κατὰ λάθος ἄλλο ἀντὶ ἄλλου τοῖς ἀπεστάλη. «Τὸ προαγγελθὲν φέρετρον περιεῖχε τίγριν καὶ οὐχὶ τὸ σῶμα τοῦ Γεωργίου!» Ὁ δὲ θεὸς τοῖς ἀπαντᾷ μετ' ὀλίγων: «Κανὲν

δὲν ἐγένετο λάθος. Ὁ Γεώργιος εὐρίσκεται ἐντὸς τῆς κοιλίας τῆς τίγρεως». Πῶς τοῦτο, εὐκόλως ἐννοεῖται.

Ἡ γυνὴ παρὰ τοῖς θρησκευτικοῖς συγγραφεῦσι. — Τὴν γυναῖκα ἐχαρακτήρισαν οἱ θρησκευτικοὶ συγγραφεῖς, ἕκαστος, ὡς ἦν ἴδιον, ἀλλ' ἅπαντες φαίνεται, κατ' οὐσίαν συμφωνοῦσιν.

Ὁ ἄγ. Βερνάρδος εἶπεν:

Ἡ γυνὴ εἶναι τὸ ὄργανον τοῦ διαβόλου.

Ὁ ἄγ. Αὐγουστῖνος: αἴτιον αὐξάνον τὰς ἀμαρτίας.

Ὁ ἄγ. Κυπριανός: ἡ γυνὴ εἶναι ἰξὸς δηλητηριώδης.

Ὁ ἄγ. Ἰω. ὁ Χρυσόστομος: πάντων τῶν θηρίων τὸ κινδυνώδεστον.

Ὁ πατὴρ Ζολᾶ: μετὰ τὴν γυναῖκα καὶ ὁ φρόνιμος ἀκόμη ξετρελλαίνεται.

Ὁ πατὴρ Ζολᾶ ἦτο καπουκῖνος.

Ἐν τινι εὐρωπαϊκῷ μουσεῖῳ καὶ ἐνώπιον εἰκόνας μεγάλου τινὸς ζωγράφου:

— Θαυμάζετε αὐτὴν τὴν εἰκόνα, κύριε; Ἐχετε δίκαιον. Εἶναι ἀληθὲς ἀριστοῦργημα...

— Ὅχι· θαυμάζω τὰς 100,000 φράγκων τὰ ὅποια στοιχίζει.

Νεαρὸς συγγραφεὺς ἐπιδεικνύων τὸ δρᾶμα του εἰς δημοσιογράφον·

— Εἶναι καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς τέχνης. Εἰς τὸ τέλος βραβεύεται ἡ τιμιότης τῆς γυναικὸς, διότι ἡ ἥρωὶς τοῦ δράματος, κύριε, εἶναι τιμία γυνή.

— Φίλε μου, καύσατε τὸ ἔργον σας, δὲν εἶναι τῆς ἐποχῆς.

Γέρων τις, λίαν προβεθετικῶς τὴν ἡλικίαν, ὅστις μ' ὅλα ταῦτα πιστεύει ἑαυτὸν ἐπιτήδειον καὶ εὐδόκιμον γυναικοθήραν, πολιορκεῖ διὰ τῶν ἐρωτικῶν αὐτοῦ θεραπειῶν νεαρὰν χήραν, ἣτις φυσικῶς τῷ λόγῳ τὸν ἀποφεύγει. Βλέπων τὰ σχέδιά του ματαίουμένα ὁ γηραλέος ἐραστὴς τῇ προτείνει συνοικέσιον.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀφροσύνη! ἀνακράζει ἡ χήρα.

— Πῶς, ἀφροσύνη!... Καὶ διατί;

— Διότι... διότι θέλω νὰ ὑπανδρευθῶ.

Ὁ κ. Δ. περιεπάτει μετὰ τοῦ φίλου του ἱατροῦ Ω. εἶ; τι πεζοδρόμιον.

Συναντῶνται καθ' ὁδὸν μετὰ τινος κυρίας νέας καὶ ὠραίας.

Ὁ ἱατρὸς αἴφνης ἰσοδρομεῖ καὶ βαδίζει πρὸς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ.

Ἐπιστρέφει εἰς τὸ πεζοδρόμιον καὶ τὸν ἐρωτᾷ ὁ φίλος του:

— Πῶς; τί τρέχει; μὴ ἐφοβήθης, ἀδελφὲ, αὐτὴν τὴν κυρίαν;

— Ὅχι καὶ ναί.

— Δὲν σὲ ἐννοῶ

— Πρὸ μηνὸς ἠσθένει ὁ σύζυγός της, ὃν ἐθεράπευον καί...

— Καὶ θὰ τὸν ἐσχότωσης βέβαια.

— Ὅχι, τὸναντίον τὸν ἰάτρευσα, καὶ διὰ τοῦτο τὴν φοβοῦμαι

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ.

Περιεργότατον βιβλίον ἐξεδόθη ἐσχάτως ἐν Λονδίῳ ὑπὸ Ἀμερικανίδος διδασκαλίσσης, τῆς μίς Καρολίνας Δερόου μετὰ προλόγου τοῦ ὀνομαστοῦ ἀμερικανοῦ μυθογράφου Μάρκου Τουαίν. Ἡ μίς Δερόου συνέλεξεν αὐτολεξεῖ διαφόρους ἀπαντήσεις τῶν ἀμερικανικῶν σχολείων, συναπέρτησε δὲ οὕτω βιβλίον κατ' ἐξοχὴν τερπνόν, ὃπερ ἐπωλήθη κατὰ χιλιάδας ἀντιτύπων ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ φήμη διεσπάρη καὶ ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ. Πολλοὶ τῶν ἀπαντήσεων, ἃς κατὰ τὸν μακρὸν διδασκαλικὸν αὐτῆς, ἐσταχυολόγησεν ἡ ἐκδοσις τοῦ βιβλίου, καίτοι χαριέσταται, εἶναι ἀμετάφραστοι εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν. Ὑπάρχουσιν ὅμως ἱκαναὶ ἐπιδεικτικαὶ μεθερμηνεύσεις, ὡς οἱ ἐπόμενοι π. χ. ὀρισμοί: «Δημοκρατικὸς=ἀμαρτωλὸς, περὶ οὗ γίνεται λόγος ἐν τῇ ἀγ. Γραφῇ. «Κένταυρος»=ζῶον ἔχον τρεῖς πόδας. «Ἄμμω-

νία»=ἡ τροφή τῶν θεῶν «Δημαγωγὸς»=ἀγγεῖον περιέχον ζύθον καὶ ἄλλα ποτά.

Παρερχόμενοι τὴν γραμματικὴν καὶ τοὺς γενικοὺς ὀρισμούς, αἵτινες εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀμετάφραστοι, πλὴν σπανίων ἐξαιρέσεων ὡς αἰ ἀνωτέρω, φθάνομεν εἰς τὰ μαθηματικά, εὐρίσκομεν δὲ τοὺς ἐπομένους μαργαρίτας:

— Εὐθεῖα γραμμὴ καλεῖται τὸ μεταξὺ δύο οἰωνοῦσιν σημείων διάστημα.

— Τὰ ἀλλήλοις ἴσα εἰσὶν ἴσα καὶ παντὶ ἄλλῳ.

— Διὰ νὰ εὐρωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν τετραγωνικῶν ποδῶν, οἵτινες ἀποτελοῦσιν ἐν δωμάτιον, ἀρκεῖ νὰ πολλαπλασιάσωμεν τὸ δωμάτιον μετὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ποδῶν καὶ τὸ γινόμενον εἶναι ὁ ζητούμενος ἀριθμὸς.

Μετὰ τὴν γεωμετρίαν ἡ γεωγραφία παρέχει ἡμῖν θαυμάσια δείγματα παιδικῆς ἀφελείας.

— Αἱ Ἠνωμένα Πολιτεῖαι εἶναι μικροτάτη χώρα παραβαλλομένη πρὸς ἄλλας· ἀλλ' εἶναι ἐπίσης ὡς ἐκεῖναι βιομηχανική.

— Τὰ κυριώτερα προϊόντα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν εἶναι οἱ σεισμοὶ καὶ τὰ ἠφαίστεια.

— Τὸ ἀκρωτήριον Χεττερὰς εἶναι μέγας ὄγκος ὕδατος, περικυκλούμενος ὑπὸ γῆς καὶ χυνόμενος εἰς τὸν κόλπον τοῦ Μεξικίου.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΓΩ!

Ὅποτε ἤκμαζεν ἐν Γῆ ἡ ἀληθὴς σοφία
Ὁ ἄνθρωπος ἦν ὄλβιος, λιτὸς καὶ ἀφελής.
Ὁ νοῦς παντὸς ἦν ἀληθής, καλοῦ δημιουργία
Καὶ ἀθανάτους ἔτεκε Φειδίνας, Ἀπελλεῖς.

Ἡ σμίλη ἔτευξε θεοὺς, ὁ λόγος Ἐλικῶνα
Καὶ ἀπροσμάχους ἔτικτε τοὺς ἄνδρας ἡ πατρίς·
Τῇ Ἀθηνᾶ ἡ ἀρετὴ ἐποίει Παρθενῶνα
Καὶ τὴν χαρὰν ἐπέχεον αἱ Χάριτες αἱ τρεῖς.

'Αλλ' ἤλθον βάρβαροι λαοί· ὁ Ἑλικὼν ἐγάθη,
Αἱ Χάριτες ἀπέπεισαν ἀπὸ τῆς γῆς οἰκτρῶς,
Καὶ οἱ θεοὶ συντρίμματα ἐκρύβησαν εἰς βάθη
Τῆς γῆς, κ' αἰὼν ἐσκοτίσει τὸν κόσμον ζοφερός

'Αλλ' ἐν τῷ ζόρῳ σπέρματ' ἐκρύβησαν σοφίας,
Καὶ ἡ σκοτία ᾤδυνε καὶ τίκτει πάλιν φῶς.
Τὸ φῶς δ' ὁ νοῦς ὁ πωρωθεὶς ἐντός καλῆς λυ-
(χνίας
Καὶ ἀληθοῦς δὲν ἔθεσε, τὸ ψεῦδος εἴληφώς.

Κ' ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος, ὁ νῦν, καὶ βλέπων φῶς
(τυφλῶται.

Τὸν ὄδηγεῖ οὐχὶ τὸ φῶς, ἀλλ' ἡ πυγολαμπίς
Καὶ θά ῥιφθῆ ὁ ἀθλιος καὶ πάλιν εἰς τὰ σκότη,
Χωρὶς τῆς ἀνανήψεως νὰ ἦν' αὐτῷ ἑλπίς.

Αὐτὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπος τοῦ νῦν σοφοῦ αἰῶνος!
Τὸ χρῆμα εἶνε δι' αὐτὸν ὁ μέγιστος Θεὸς,
Τὸ ψεῦδος τὸν καθοδηγεῖ πρὸς τοῦτο ἐπιμόνως
Καὶ ὁ Θεὸς ἀπηυδηκῶς τὸν βλέπει ἐννεός.

Τοσοῦτον ἀδιόρθωτος ὁ ἄνθρωπος θὰ μένη,
Ἀφοῦ τῷ εἶνε τὸ ΕΓΩ αὐτὸν νῦν τὸ κινεῖν,
Ἀφοῦ τὸ ψεῦδος ὡς ψυχὴ ἐντός του παραμένει,
'Αφοῦ ἀπεσοκράκισε τὸν ἀληθῆ του νοῦν.

'Αθῆναί. 1887.

ΑΛΕΞ. Ι. ΣΑΛΒΑΤΩΡ.

Τῷ φίλῳ Β. Μ.

'Ολίγους στίχους, φίλτατε, μ' ἐξήγησας καὶ πάλιν·
Στίχους ἀγάπης, ἔρωτος, σὰν ἔγραψαν καὶ ἄλλοι.
Τὸ βῆμά μου πρὸς χάριν σοῦ φέρω σὲ περιβόλι,
'Όπου τὸ πᾶν ἐφαίνετο ἐκεῖ νὰ μοσχοδόλει·
'Όπου τὸ πᾶν ἐφαίνετο ποίησις, φαντασία,
'Όπου ὁ νοῦς ἐφέρετο εἰς τὴν ἀθανασία.
'Ανθίζουσαν ἄφθονα, τριαντάφυλλα καὶ κρῖνοι
Καὶ τὸ πουλάκι στὸ κλαδί κελαϊθίμα ἀφίνει.
Εἰς τὸν ἀνθῶνα ἠθέλησα θνητὸς κ' ἐγὼ νὰ τρέξω,
'Ανθὴ νὰ κόψω δροσερὰ καὶ μὲ αὐτὰ νὰ πλέξω

Μιὰν ἀνοδοῦσιν δροσερὰ τὸν Ἔρωτα νὰ θυνήσω
Νὰ σοὶ προσφέρω δὲ αὐτὴν ἔπως σ' εὐχαριστήσω.
'Ενθὸς τὸ πᾶν ἐθαύμαζα καὶ ἡ ψυχὴ ἐμέθει,
Πλησίον μου χαρούμενος ὁ Ἔρωτος τότε εὐρέθη.
Τὴν δυνάμιν του φοβήθεις καὶ τὰ μικρὰ του βέλη
'Όσα σκληρὰ ὁ ἄσπλαγχκος εἰς τὴν καρδίαν μας
(στέλλει,

Ν' ἀφήσω εὐθύς ἠθέλησα τὰ εὐτυχῆ τὰ μέρη,
Καὶ εἰς τὴν πρώτην τὴν δὸν ὁ νοῦς πάλιν μὲ φέρει.
'Αλλ' ὀπισθεῖς μὲ σιδηρὰν τόλμην καὶ καρτερίαν,
Τὸ βῆμά μου τὸ ἄτολμον προτεινώ με δειλίαν,
Καὶ λόγια λόγια τρυφερὰ νὰ λέγω τότε ἀρχίζω
Καὶ σὰν νὰ κοκκινίζω.

'Ο Ἔρωτος μ' ἐκύταξε, γλυκὰ μὲ χαιρετᾷ·
Γλυκειᾷς ματιαῖς μου ἔδωκε κα' ἀρχίζει νὰ γελᾷ.
Καὶ μὲ τὰ τόσα κάλλη του καὶ τὴ γλυκεῖα φωνή του
Τὴ λυπημένη μου καρδίᾳ ἔκαμεν ἰδική του.
Καὶ τότε, τότε ἔρωτος, ἀγάπης περασμένης,
Σκιὰ ἐμπρὸς μου ἠδιάθηκε ψυχῆς ἀγαπημένης,
'Όταν μικρὸς ἠγάπησα ἀθῶαν νεανίδα
Τῆς νεώτης μου τὸ ὄνειρο, τοῦ βίου μου ἡ ἐλπίδα.
Κ' ἦταν ἀγάπη σύντροφος ἔρωτος καὶ λατρείας,
Γλυκειᾷς ἀγγῆς χαράγματα, ἀθῶας ἡλικίας!
Δὲν εἶχα πλέον ἔκτοτ' τὸν Ἔρωτ' ἀπαντήσῃ
Καὶ τὴν ἀγάπην τὴ μικρῆ τὴν εἶχα λησμονήσει...

'Εκεῖ π' ἀνθίζει δροσερὸν τὸ ρόδο καὶ ὁ κρῖνος,

'Ο Ἔρωτος ποῦ ἀπήνητσα δὲν ἦτανε ἐκεῖνος.

'Ενθὸς αὐτὸς γλυκὰ γλυκὰ πάντοτε μοὶ ὤμιλει.

Διέκρινα πῶς κόκκινα εἶχε πολὺ τὰ χεῖλη.

Καθὼς καὶ τὰ ροδόχροα ὠραῖα μάγουλά του

Διέκρινα πῶς καὶ αὐτὰ δὲν ἦσαν ἰδικὰ του·

Τὰ φρόδια του τὰ σπαθωτὰ τὰ τόσο ζηλεμένα

Κ' ἐκεῖνα, ναί, ἐφαίνοντο πῶς ἦτανε πλασμένα.

Τὰ κάλλη τὰ περίσια ἡ τόση του ὠραϊότης,

Τῆς τέχνης ἦσαν προῖον, οὐχὶ πραγματικότης...

Τὰ ἄλγα τότε ἀνθὴ μου ποῦχα ἐκεῖ συλλέξει

Κάτω τὰ ρίπτω εἰς τὴ γῆ. Ποτὲ δὲν θέλω πλέξει

Στεφάνια γιὰ τὸν Ἔρωτα, ἀλλ' οὔτε νὰ θυνήσω

Κάλλη, ἠμορφάδες, χάριτες εἰς ἄλλους θὰ ἀφήσω.

Τι ὠφελοῦνε τὰ γλυκὰ τὰ μάτια καὶ τὰ κάλλη

'Αφοῦ καμμὶ ὠμορφιά, καμμὶ δὲν εἶν' ἄλλη;

'Αφοῦ ἡ δόλια ἡ ἀρετὴ ἡ περιφρονημένη

Στὰ τόσα κάλλη τὰ πολλὰ εὐρίσκεται χαμένη;

'Αφοῦ τ' ὠρατὸ τὸ καλὸ τῆς φύσεως στολίδι

Τώρα τ' ἀντικατέστησε τὸ ἄχαρι φτιασίδι;

'Αλεξάνδρεια 1887.

Ι. ΜΠΕΒΕΡΑΤΟΣ.